3. Årg. JANUARI 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

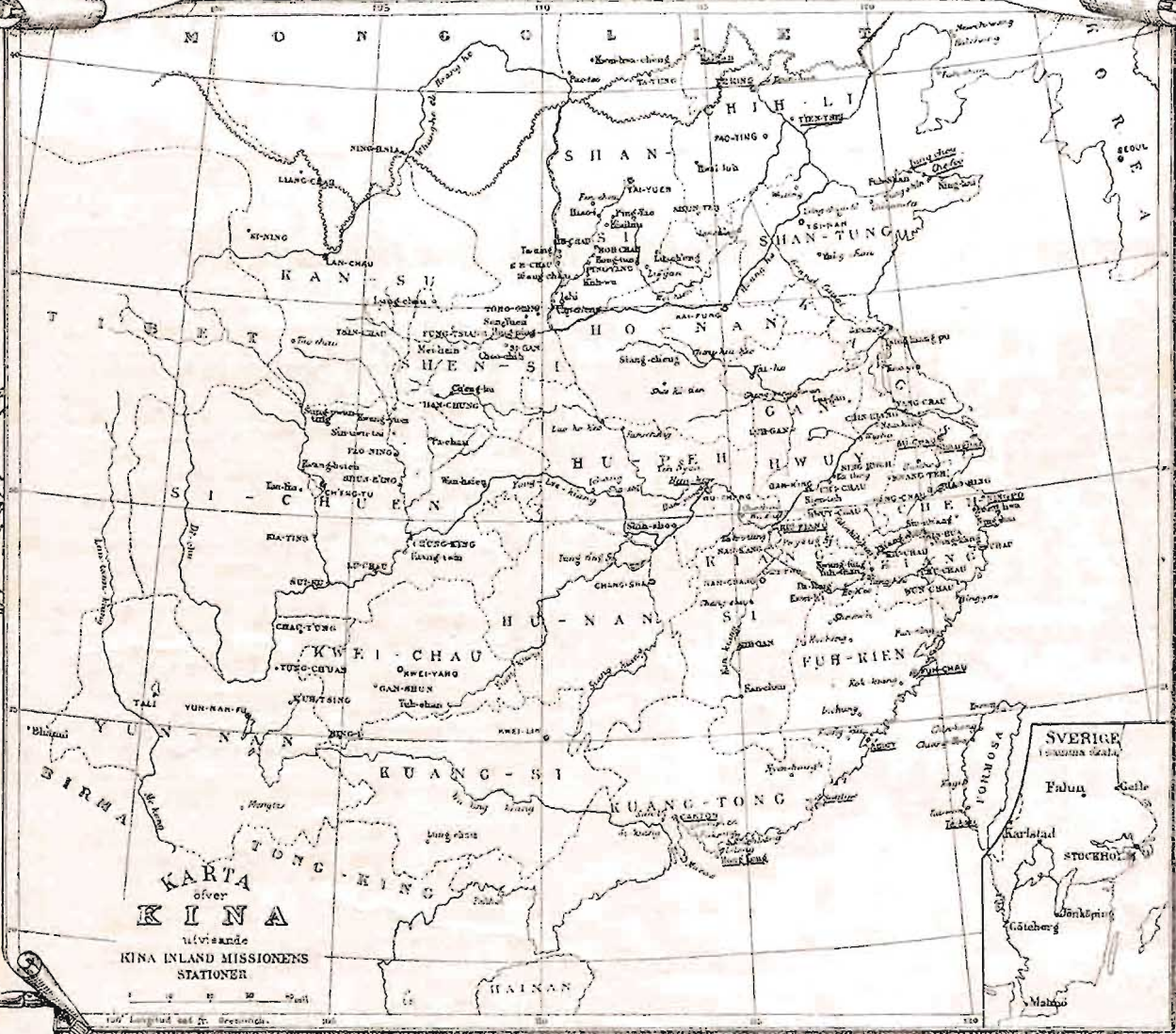

INNEHÅLL:

Redovisning. — Nyårshälsning. — Samlen ny kraft. — Må han lefva. — Återblick på 1897. — Notiser. — Från missionsfältet. — Bref från Anna Janzon och Anna Eriksson. — Anmälan.

ILLUSTRATION:

Porträtt af Anna Janzon och hennes tjenare.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

A. HAHNE, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA«, STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1897.

N:o		Kr.	ö.
692.	M. S., Wisby	12:	—
693.	Behållning af en missionsauktion i Ull, Tandsmo gen. E. L., Hofva	27:	—
694.	Fyllnad gen. dito	3:	—
695.	Barnhemmet n:o 5 Hvita bergen gen. L. U.	4:	25
696.	Sundbybergs småskola gen. A. S.	7:	—
697.	A. de B., Stockholm	25:	—
698.	A. K., Jönköping gen. I. F., Stockholm	5:	—
699.	I. F., Stockholm, skolfonden	120:	—
700.	S. E. dito gen. A. K.	5:	—
701.	L. E—n dito	5:	—
702.	O. v. F. dito	10:	—
703.	Syföreningen för Sv. Miss. i Kina	1,118:	47
704.	Arkskytte syförening gen. A. A., Pingbo	45:	—
705.	Kollekt från Bobygden gen. dito	10:	78
706.	Onämnd i Sjörups församl.	20:	—
707.	»L.»	5:	—
708.	N. L., Vassbacka, Hjelteby	30:	—
709.	E. B.	30:	—
710.	H. A., Stockholm	10:	—
711.	K. B., Tranås	300:	—
712.	Gen. E. O., Göteborg	150:	—
713.	Virestorps jungfruförening gen J. B. skolfonden	40:	—
714.	Från dito gen. dito	10:	—
715.	Några vänner i Bennebol gen. K. E.	20:	—
716.	S. Sollefteå gen. S. S.	5:	—
717.	E. S., Linköping	10:	—
718.	A. H., Loo	10:	—
719.	E. B., Sollefteå	40:	—
720.	Valiby småskola gen. M. N.	5:	—
721.	G. R.	5:	—
722.	Småskolebarnen i Kumla gen. H. G.	8:	—
723.	H. G., Skättorp	7:	—
724.	Törnevalla mfg gen. O. F. O., Gistad	40:	—
725.	Oppeby mfg gen. A. J.	50:	—
726.	Gen. E. E., Falun	200:	—
727.	Kollekt i Ekvik gen. O. Å., Öfverum	3:	59
728.	D:o Mashult gen. dito	1:	79
729.	Casimirsborgs syförening gen. dito	10:	—
730.	C. R., Mönsterås	11:	—
731.	Vaksala mfg gen. E. Ö., Uppsala	62:	—
732	Ins vid en 10-öresfören. gen. E. B., Stöde	14:	—
733.	L. J. S., Baggetorp	5:	—
734.	Herrsjö syfören. gen. Östergötlands Ansgarifören	25:	—
735.	En svensk folkskoleafd. till skolan i Üin-ch'eng	25:	—
736.	Missionsvänner i Mölnlycke gen H. Z.	25:	—
737.	»Marias sparbössa» gen. S. L., Ystad	5:	—
738.	E. N., gen. dito	5:	—
739.	Söndagsskolbarn i Ystad gen. dito	5:	45
740.	En syförening i Haekvad gen. A. N.	40:	—
741.	S. A. B., Gölhult, Kristdala	23:	—
742.	O. B., Stockholm	75:	—
743.	Nattorps syförening gen. K. Hj. S., Myrasen	20:	10
744.	F. P., Björklinge	5:	—
745.	Ryggestorps arbetsförening gen. K. B., Tranås	80:	—
746.	Onämnd, Tranås gen. dito	10:	—
747.	Säby norra mfg gen. dito	50:	—
748.	Gen. G. B. till E. Ulffs underhåll	500:	—
749.	Nacka syförening gen. H. S.	20:	—
750.	Sparbössa af T. S. & A. S. gen dito	5:	—
751.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund till H. Linders underhåll	900:	—
752.	Dito till medicinfonden	100:	—
753.	J. P., gen. M. B., Ödeshög	5:	50
754.	C. P., gen. dito	5:	—
755.	F. P., gen. dito	2:	—
756.	Från skördeauktionen i Linde	90:	—
757.	Skärkinds jungfruförening gen. A. L.	50:	—
758.	Syfören. för »Sv. Missionen i Kina» gen. A. & L. S.	25:	—
759.	J. S. D., Östersund	50:	—
760.	Rystads mfg gen. A. G., Distorp	50:	—
761.	Kina-syföreningsauktion i Hemse d. 24/9 gen. K. B.	65:	—
762.	Sparbössemedel från Malmbäcks mfg gen. A. B.	40:	—
763.	J. R:s sparbössa, Gäfle	15:	69
764.	Betlehemskyrkans barnfören. Stockholm gen. L. H. Skolfonden	45:	—
765.	K. E. B., Göteborg	5:	—
766.	P. A. K., Kristinehamn: »Tackoffer Herranom för alla välsignelser under det gångna året»	50:	—
767.	Syfören. i Knartorp gen. A. S.	20:	—
768.	Sparbössemedel från Lindes krets gen. A. A. A.	46:	28
769.	Onämnd gen. dito	3:	—
770.	Från vänner i Jerle & Hammarby till E. Anderssons underhåll gen. dito	40:	—
771.	Kina syföreningen i Sigtuna gen. P. J.	100:	—
772.	Jungfruföreningen i dito gen. dito	30:	—
773.	Onämnd gen. J. J., Maramö	20:	—
774.	Fru J:s sparbössa, Kalmar	13:	30
775.	A. H., Karlstad	15:	—
	Summa kronor	5,202:	20

Med varmt tack till alla gifvare.

Ty Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek I hafven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.

Nyårshälsning.

Ali eder kärlek måtte alli mer och mer öfverflöda i kunskap och all urskillning, så att J kunnen pröfva hvad bäst är, på det att J mån vara rena och oförvitliga intill Kristi dag, uppfyllda med den rättfärdighetens frukt, som kommer genom Jesus Kristus, till Guds ära och pris.

Med ofvanstående bibelord, hämtadt ur Fil. 1: 9—11, bedja vi få hälsa våra kära medarbetare och läsare ett *Godt nytt år!*

Må Gud välsigna Eder på allt sätt efter sin stora kärlek och hvars och ens särskilda behof under detta år, *Han är rik öfver alla dem som åkalla honom.*

"Samlen ny kraft".

Es 41: 1 *).

Nyårstankar för »Sinims Land».

Intet skapadt äger bestånd utan ständig förnyelse. Det lägst stående lif i naturen undergår förnyelse i en grad, som motsvaras af dess lägre behof. Ju högre grad af lif, desto större är behofvet af förnyelse.

Är enligt naturlagarne en oafbruten förnyelse nödvändig inom förgängelsens värld, så är det af Gud födda andliga lifvet »mycket mer» beroende af förnyelsens underbara verkan genom den Helige Ande. Allt andligt lif är stadt i en oafbruten förnyelses utveckling.

Individens förnyelse. Din kropp, hvars krafter tagas i anspråk, behöfver ersättning för hvarje förlust af kraft. Denna ersättning erhålles genom hvila och föda. Din själ, hvars krafter så hårdt anlitas uti kampen mot synden, behöfver ersättning, behöfver »ny kraft». Denna kraft erhålles under hjärtats stillhet dels genom den Helige Ande, som mera omedelbart styrker vår invärtes människa, och dels genom det ord, som, taladt »med makt», närer oss med Kristus i hans död och i hans uppståndelselif.

Men det är ej blott förlusten af kraft, utan äfven det som betungat samvetet eller som tyngande och hindrande inverkat på löpandet å vädjobanan, hvilket gör förnyelsen behöflig. Att förnyas är därför å ena sidan att, uti bekännandet af synd, taga afsked af »det gamla», låta detta vara »förgånget» och aflägga allt som tynger för att å andra sidan på nytt »iklädas den nya människan», »som förnyas till kunskap efter dens bild, som har skapat henne». Utrensandet af »den gamla surdegen» måste föregå »högtiden uti renhetens och sanningens osyrade deg».

Huru skola vi väl kunna möta de mot oss från djäfvulens sida ständigt förnyade anfallen, utan att vi erhålla ett lika ständigt förnyadt och förökadt mått af Guds kraft. Huru skola vi väl kunna uthärda hjärtats ofta upprepade anklagelser, därest vi ej i enlighet med »Andens lag» finge tillägna oss »det nya lifvet i Kristus Jesus» uti dess seger öfver gamla »döda gärningar». Därför: »*Samlen ny kraft*».

Den missionerande församlingens förnyelse. Guds församlings kärlek, intresse, kraft, bön, tro, tid och medel hafva under det gångna året tagits i anspråk kanske uti högre grad än någonsin förut. Under det nu ingångna året kommer Guds verk på jorden att kräfva än flera »andliga offer». »Hedningarnes fullhet» håller på att ingå. I himmelen uppgöres planer för uppnåendet af detta mål; i Guds barns hjärtan verkar Herren heliga beslut och väcker nya uppsåt; böner uppsändas ur månget för själars frälsning nitälskande hjärta och »stora ting» väntas af Herren, allt för att »hedningarnas fullhet» måtte ingå och tiden för hans eviga fridsrike snart inträda.

Vi vänta, enligt Herrens löftesord, att han genom sin missionerande församling skall utföra större gärningar än hittills (se Joh. 14: 12). Men därtill fordras »ny kraft». Detta behof är skriande stort. Utan att det fylles, skall Guds församling hvarken kunna uthärda helvetets anfall uti dessa yttersta dagar, ej heller skall Gud genom oss kunna verkställa sin »kärleks uppsåt» att frälsa de förlorade.

»*I folk, samlen ny kraft*» är därför det rop Herren höjer bland sina barn. Må det såsom en uppbådande nyårshälsning genljuda i våra hjärtan, så att vi enskildt och gemensamt utbedja öfver Guds församling »kraft af höjden» genom »*en förnyelse af den Helige Ande*».

Herren låter sin uppfordran »samlen ny kraft» föregås af det skönaste och säkraste löfte. Uti ett par föregående verser lofvar han att »gifva kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse» och: »de som vänta efter Herren, de få en ny kraft». Låt oss genom tron tillägna oss det osvikliga löftet, att det på oss må gå i uppfyllelse. Därigenom efterkomma vi på bästa sätt Herrens uppmaning:

»*Samlen ny kraft*».

*) Ehuru detta egentligen är sagdt till hednafolken, med hvilka Gud vill gå till rätta, och ej till hans folk Israel, så må det dock, följande så kort efter Herrens löfte i det föregående kapitlet (v. 29) att gifva kraft åt den maktlöse, här få tjäna som ett maningsord till Guds barn.

"Må han lefva."*

Ps. 72: 8—15.

Denna segersång sjöngs af konung Salomo under Israels rikes blomstringstid. Konungens härskaremakt sträckte sig från »haf till haf, ifrån floden intill jordens ända», uti hvilken makt han förebildade Kristus, konungen öfver alla konungar, med all makt i himmel och på jord.

* Anteckningar från ett fördrag af Joh. Hedengren vid försäljningen för »Svenska Missionen i Kina» den 1 dec. 97.

Israels rike, nu omsider så stort och mäktigt, hade äfven det haft sin synnerligen anspråkslösa början, i yttre måtto föga lofvande. Herrens löften om seger voro dock lika fasta och vidtomfattande under rikets förnedringsgestalt som under dess blomstringstid, äfven om segersången under förnedringstiden var svår att sjunga. När David vallade sin faders får, när han plockade sina 5 släta stenar ur bäcken, eller af Saul jagades, såsom hade han varit en brottsling, från den ena orten till den andra, då syntes ej mycket af det rike, som genom honom skulle hafva framgång. Och likväl var framgången efter Guds fasta rådslut lika viss och afgjord vid början som under fortsättningen.

Så är det ock med Kristi andliga rike, hvilket grundlades under Jesu förnedringstid på jorden, och denna förnedringstid kan väl sägas i viss mån fortfara ännu. Utsikterna för detta rikes seger *synes* ju nämligen *icke* vara stora, då man t. ex. tänker på det sakförhållandet, att årligen flera hedningar födas än de som omvändas till kristendomen. Men lika visst som Israels rike i Davids och ännu mer i Salomos händer utvecklades enligt löftena, skall Kristi rike blifva ett segrande rike, som skall omfatta alla jordens släkter, folk och tungomål. För Kristus skola »öknens folk» böja sig, och hans fiender skola »slicka stoftet». Att »slicka stoftet» var ett österländskt talesätt, som brukades för att beteckna det fullkomligaste förödmjukande af en besegrad fiende. Hvar och en, som framhärdar i fientlighet mot Kristi kärlek, skall en gång sålunda böjas för hans gudomliga makt.

Såsom konungarne från Seba och Saba framburo skänker åt Salomo, så skola ock konungar frambära sina skänker åt Kristus. Vi hafva ock i historien exempel på icke så få konungar och furstar, som nedlagt sig och sina gåfvor vid Jesu fötter. Eljest i stort sedt frambäras gåfvorna till Kristi rike mest af de ringa, ja de fattiga. »Änkans skärf» var ju en gåfva af sådan halt, att den af Herren värderades mera än alla de rikas gåfvor tillsammans. Herren har låtit uppteckna tilldragelsen om huru hon nedlade sin skärf till en för alla tider gällande förebild af de andliga offren till hans andliga rike. Icke det, att gåfvan var liten, gaf den ett sådant värde, utan det att den utgjorde det bästa kvinnan ägde, och detta sitt bästa gaf hon med glad själfuppoffring.

Det säges oss i v. 12, »*han skall rädda den fattige och den betryckte, som icke har någon hjälpare.*» Så skall ock vår andliga konung. Därvid erinras jag om den under 38 år lame mannen vid Betesdadammen. Han var den fattige och betryckte, som hade ingen hjälpare och förblef ohulpen, till dess Jesus uppenbarade sig till hans hjälp. I de dagarna rådde högtid i Jerusalem, dit strömmade och där kvarstannade folket, men Jesus lämnade högtidligheterna för att uppsöka »den fattige, som var utan hjälpare». Så handlar han än i dag. För dem, som äro utan hjälp, är han en större hjälp.

Vidare heter det, att »*han skall skona den arme,* de fattiges själar skall han frälsa». Därvid tänker jag på kvinnan omtalad i Joh. 8, som å bar gärning blifvit beträdd med synd. Skuldbelastad och dömd i sitt samvete, hårdt behandlad af fariseerna stod hon där inför Jesus. Han upptog så hennes sak, att ingen kunde kasta domens sten på henne. Därefter frågar han kvinnan: »har ingen dömt dig? Icke heller dömer jag dig. Gå, synda icke härefter.» Se, huru ömt »skonar» han icke den arme.

»*Från förtryck och våld skall han förlossa deras själar, och deras blod skall aktas dyrt i hans ögon.*» Handlade han ej just så, då han lät sig gripas af krigsknektarne och öfversteprästernas och fariseernas tjänare. Sitt eget blod aktade han icke för dyrt att utgifvas, men sina egna, sina älskade, dem ville han förlossa (se ock Ps. 60: 7.). När krigsknektarna ville gripa honom, säger han: »Söken I mig, så låten dessa gå». Deras (lärjungarnas) blod var »dyrt i hans ögon»; *han sparar deras lif, till dess de blifva villiga att själfva offra det.*

»*Må han lefva.*» När vi hylla en jordisk konung, utbrista vi: »länge lefve konungen!» och önska därmed, att han så länge som möjligt må bevaras för sitt land undan döden, som förr eller senare besegrar honom. I år har en sådan hyllning från hela vårt land ägnats vår älskade svenske konung. Men när vi med afseende på Kristus önska och bedja: »må han lefva», så åsyftas något ännu större. Vår konung Kristus, som segrande genomgått döden, lefver evinnerligen, och vi behöfva därför ej i den meningen önska: Lefve han. Med våra hjärtans hyllningsrop: »må han lefva», bedja vi, att hans oförgängliga lifs kraft må mer och mer varda uppenbar och verksam på jorden!

Ja, må Jesu lif kraftigare och fullkomligare verka i oss, att vi med större skäl än hittills kunna säga: »Kristus är *mitt* lif» och »Kristus lefver i *mig!*» Må ock detta Kristi lif få sträcka sitt inflytande »från haf till haf», ja, intill jordens ända, till frälsning för »allt kött», att »alla hedningar må se frälsningen från vår Gud».

»*Gifve man honom guld från Saba.*» Herren är värd att få och Herren begär det bästa vi hafva. Guldet, såsom jordens ädlaste och mest varaktiga material, är en bild af våra bästa gåfvor. Låt oss gifva Herren det bästa! Är en kopparslant, såsom för änkan, det bästa vi äga, så adlar Herren den till det finaste guld, därest den gifves åt honom; men äga vi guld och gifva honom koppar, så blir detta ej guld för Gud. Låt oss gifva Herren det bästa af vår tid, ej blott de trötta stunderna, det bästa af våra krafter och det bästa af vår egendom.

»*Alltid välsigne man honom.*» Vi äro vana vid den tanken, att endast det mindre kan välsignas af det större, men af Herrens ord är det tydligt, att äfven vi kunna och böra välsigna Gud. Detta sker genom barnahjärtats glädje öfver sin himmelske Fader och själens fröjd öfver sin brudgum Kristus. Liksom ingen större glädje gifves en fader, än när hans lilla barn med innerlig kärlek slår sina armar om hans hals, så kan heller intet mer fröjda den himmelske konungens hjärta, än då hans folk i barnslig glädje och tacksamhet tillbedjande sträcka mot honom sina händer, välsignande honom. *Alltid välsigne man honom!*

Denna psalm är i sanning en missionspsalm.

Den visar oss de olika sidorna af hvarje verklig missionsverksamhet. »*Må han lefva*», så ropar vårt hjärta, då vi själfva erfarit, huru Herren Kristus räddat oss från vår andliga fattigdom och förlossat vår själ från djäfvulens betryck och våld! Må vi sedan »*gifva honom vårt bästa guld*», »*ständigt bedja för Kristi rikes framgång*» och »*alltid*» genom vårt hjärtas tacksamhet »*välsigna honom*»; då skall denna fridens konung vara rådande från haf till haf, ja intill jordens ändar, då skola öknens aflägsna hednafolk i kärlek och tillbedjan böja knä inför honom och hans fiender skola slicka stoftet. »*Må han lefva*», den himmelske konungen, från evighet till evighet!

Återblick på 1897.

Herrens nåd vill jag förkunna. Herrens lof för allt hvad Herren har gjort oss och för det myckna goda emot Israels hus, som han har gjort dem efter sin barmhärtighet och sin nåds rikedom. Es. 63: 7.

Vid en återblick på vår mission och de erfarenheter, som vi gjort i arbetet under år 1897, synes det anförda bibelordet oss synnerligen lämpligt såsom inledningsord, ty om vi verkligen stanna och begrunda hvad som skett på missionsfältet, blir det oss ej möjligt annat än att förkunna Herrens nåd och hans lof för allt hvad han gjort oss och för *det myckna goda* han gjort vår mission efter sin barmhärtighet och sin nåds rikedom.

Det är ej vår afsikt att lämna en mera detaljerad återblick på arbetet under det gångna året utan endast att här framhålla några exempel »på *det myckna goda*», som Herren låtit oss få erfara, för att uppväcka missionens vänner och medarbetare till tack och lof för Guds stora godhet och nåd, hvarigenom han bekänt sig till vårt ringa verk. Herren har bevarat våra älskade missionärer vid lif och gifvit dem välsignelse och framgång i arbetet, så att detta kunnat utsträckas allt vidare och vidare. Likaledes hafva de blifvit skonade från svårare sjukdomsfall.

Icke heller är det en ringa ting, att de blifvit bevarade i en *innerlig* kärlek inbördes och med glädje kunnat samarbeta med hvarandra.

* * *

Broder August Berg och hans hustru, som allt sedan de blefvo gifta varit mycket trångbodda och på grund däraf äfven hindrade uti sitt arbete, hafva fått inflytta uti ett godt och rymligt hus i Tong-cheo-fu, hvilket Herren i sin godhet beredt åt dem. I detta hus hafva de boningsrum, mottagningsrum för män och kvinnor, skolsalar, apotek och kapell m. m. Länge sökte de att erhålla en bättre bostad än de förut hade, men alla försök syntes förgäfves. När sedan bönhörelsen kom, så var den mycket större, än de någonsin vågat bedja eller tänka. Så gör Gud ofta för att vi skola lära oss att mera helt och odeladt förtro oss åt honom, som älskar oss. Pingsthelgen invigde de kapellet, och Gud gaf dem ett mycket härligt möte (se därom i Sinims Land för 1897, sid. 111).

* * *

Broder Robert Bergling har efter flere års ihärdig sträfvan och såsom en frukt af många förböner, som blifvit uppsända för honom, ej blott lyckats erhålla en opiumasyl i Liutsi-tsu-en, utan äfven fått hyra ett hus i själfva Han-ch'eng för en tid af 13 år. Så har då det hårdt tillbommade Han-ch'eng måst gifva sig och öppna sina portar för Jesus.

Fienderna använde både våld och list samt uttänkte många planer och ränker för att hindra vår broder att hyra hus i staden, men Gud gjorde deras råd om intet och gaf sin tjänare en härlig seger.

* * *

Äfven våra systrar i I-shi hafva fått utvidgadt utrymme. I maj invigdes där nämligen ett litet kapell, där nu folket får höra förkunnas om den kärlek, som gaf sitt lif för syndarnes frälsning, och denna förkunnelse har ej heller blifvit utan frukt i I-shi.

* * *

Dop hafva ägt rum i Hai-cheo och Tong-cheo fu, på hvilka platser 12 personer, nämligen 8 män och 4 kvinnor, blifvit döpta, samt i Üin-ch'eng, där 9 personer vid vårmötet i april godkändes till dop. Troligen döptes de vid höstmötet i oktober.

Öfver arbetet på stationerna har Herren låtit sin välsignelse hvila, så att det utvecklats på ett glädjande sätt. Allt flere själar hafva kommit under evangelii inflytande och Andens verkande.

Genom de predikoresor, som missionärerna tidt och ofta företagit till städer, köpingar och byar, har den goda säden med oförgängligt lifs kraft blifvit utsådd vidt och bredt, och visserligen må äfven här tillämpas Jesu ord: *Somt föll i den goda jorden och bar frukt, dels hundradefaldt, dels sextiofaldt och dels trettiofaldt.*

I en by hafva några af de infödde kristna fått lida förföljelse och misshandel för Jesu namns skull. De stodo dock faste i tron, och deras frimodighet i Herren var en stor uppmuntran för såväl missionärerna som de öfriga troende.

Icke ringa välsignelse har åtföljt den skolverksamhet, som utöfvats i Üin-ch'eng, Hai-cheo, I-shi och Tong-cheo-fu. Flere af de små hafva gifvit sina hjärtan åt Jesus.

* * *

Under det förflutna året hafva 3 af våra systrar ankommit till missionsfältet, nämligen fröknarna Forsberg, Pettersson och Ulff. Af dessa äro de två förstnämnda tills vidare stationerade i Üin-ch'eng och den sistnämnda i Hotsin.

Fröknarna Engström, Fogelklou, Ramsten och Svensson utgingo på hösten och vistas nu alla på

språkskolan i Yang-chau. De erforo på mångfaldigt sätt Herrens stora godhet och nåd under resan.

* * *

Medel till verksamhetens bedrifvande har Herren ock gifvit, så att alla behof blifvit fyllda. Intet har fattats.

Våra böner om manliga arbetare har Herren ännu ej besvarat i någon större utsträckning; må vi då fylla den gyllene skålen med våra böner, och mycket af rökverket från det himmelska altaret läggas därtill. Att Herren dröjer innebär väl att välsignelsen skall blifva så mycket större, då dess tid kommer.

I hemarbetet hafva vi äfven gjort många erfarenheter af Herrens trofasthet och i någon mån lärt oss att mera uteslutande hoppas på honom allena och hans dyrbara löfte i 2 Mos. 14: 14.

Så vilja vi då förkunna Herrens nåd och lof för allt hvad han har gjort oss och för *det myckna goda* han under 1897 gjort vår mission.

Efter en mycket god resa anlände fröknarna *Engström, Fogelklou, Ramsten* och *Svensson* lyckligt till Shanghai den 21 nov.

* * *

En kär julhälsning hafva vi fått emottaga från löjtnant Stålhammar. Han väntade att få fira julen i Shanghai. I hans bref, som var dateradt den 3 dec. och afsändt från Columbo, heter det bland annat:

»Ju mera jag närmar mig missionsfältet, dess mera märker jag hvad striden gäller (icke mot blod och kött, utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarna i detta mörker och mot ondskans andemakter). Det hjälper intet annat än att bedja sig fram steg för steg.

Vi äro omkring 30 missionärer om bord och finna mycken tröst och vederkvickelse omkring Guds ord vid våra gemensamma möten. Ingen tillhör C. I. M., men flere gå till Kina. Andra skola till Indien, Borneo o. s. v.

Under hela resan var det härligaste väder rådande. Blå himmel och lugnt haf. Det var ganska varmt i Röda hafvet; motvind, som vi hade, minskade emellertid hettan, så att den var obetydlig emot under andra förhållanden och årstider, då passagerarne pläga ligga nästan vanmäktiga. Orsak till djup tacksamhet saknas därför icke. Herrens vägar äro idel godhet och barmhärtighet.»

Från missionsfältet.

Ännu en gång låt mig få påpeka, att Kina nu står vid en kritisk tidpunkt. Må Guds församling uppbjuda alla sina krafter att eröfra landet åt Immanuel!

E. Folke.

(Ün-ch'eng 19 aug. 97.)

* * *

I-shi d. 28 sept. 1897.

Kära missionsvänner!

»Med Gud vinna vi seger. Han skall nedtrampa våra fiender.»

Lång tid har nu förflutit sedan jag sist skref. Tiden ilar så fort. Snart är denna sommar förbi. Herren har i sin nåd bevarat oss alla. Ingen af oss har varit allvarsammare sjuk, äfven om vi ej kunnat undkomma att känna verkningarna af sommarens hetta. Nu hafva vi det så svalt och skönt. Lille Henrik Berg och Ragnar Hahne hafva varit klena. Den förstnämnde är mycket medtagen. Det är dock så dyrbart att se, huru Herren i sin stora kärlek har uppehållit föräldrarna i denna pröfning. Det var så gripande att höra, huru *undergifvet* de bådo för sin gosse.

* * *

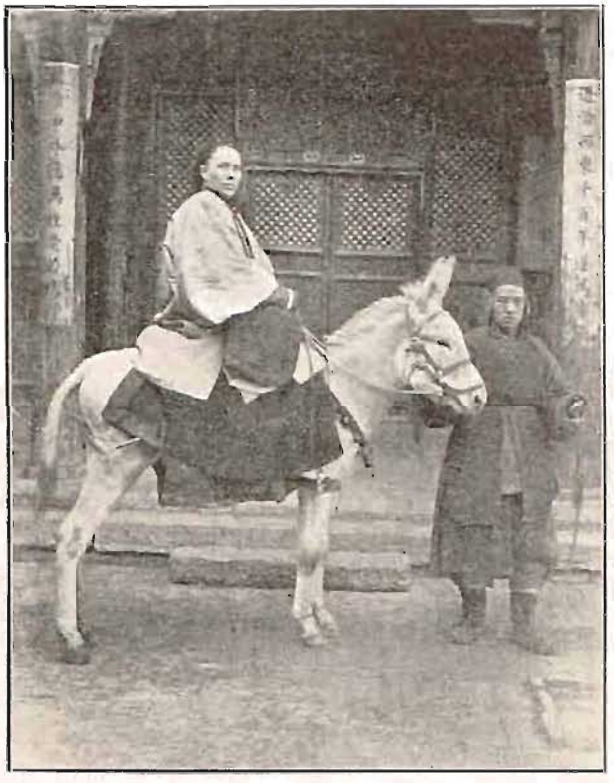

Anna Janzon och hennes tjänare.

Arbetet här i I-shi har fortgått som vanligt under växlingar och strider, under fruktan och hopp. Vi hafva haft ej så liten uppmuntran i arbetet, och glädje och fröjd gifver Herren oss uti sig själf. »Alla mina källor äro i dig.»

Hvad arbetet beträffar, vågar man så litet säga om det, som ännu ej genomgått några pröfningar. Det händer ju understundom, att en förhoppningsfull blomma under en stormnatt afbrytes, då däremot en annan slår blott djupare rötter. Till Herrens pris vågar jag dock säga, att Guds ord burit frukt och att de finnas, som på allvar söka Gud och frälsning genom Jesus. I går kom en gammal kvinna hit. Hon har sitt hem på landet, men hennes dotter bor i staden. Hon har varit här några gånger förut. Hennes

dotter sade, att hon beder många gånger om dagen. I hennes by tycka de nästan, att hon blifvit litet »kollrig», ty hon tiger aldrig med hvad hon hört om Jesus. Gumman sade: »huru skall jag kunna tiga med det, som gjort mig så lycklig», och tillade: »när jag känner mig illamående, så beder jag till Jesus och så blir jag bra». När hon suttit en stund, sade hon: »Jag älskar er.» Vår bibelkvinna inföll då, »men ni älskar väl Jesus mera?» »Ja, det förstås», sade gumman, »men jag älskar henne också, för hon har talat med mig om Jesus.»

När vi kommo hem från Wan-Ch'uan i somras, kom en annan gammal gumma, en af våra grannar, att hälsa på oss. »Jag hörde er röst i går kväll», sade hon, »och blef så glad, att I haden kommit hem, så jag måste komma strax och hälsa på er. Nu fån I ej resa bort mer». Hon hade varit hos oss några gånger förut, men vi hade ej kunnat förstå, att hon med någon begärlighet mottagit sanningen. Jag blef därför gladt öfverraskad, då hon sade: »När jag var sjuk nu i sommar, tänkte jag ofta på hvad ni undervisade mig.» På min fråga hvad det var, svarade hon: »Ni lärde mig: Så älskade Gud världen, att han utgaf sin infödde Son» — och så läste hon upp detta språk, visserligen icke felfritt, men dock hvad innehållet beträffar riktigt. Jag var i sanning förvånad, huru djupt hon hade fattat denna sanning och öfvertygades om att Guds Ande hade talat till henne. Hon sade bl. a.: »Hvad Guds kärlek är stor! Han gaf oss sin ende Son för att lida för oss syndare. Huru skall jag kunna återgälda denna nåd, aldrig kan jag detta. Jesus dog för att frälsa mig, o, hvilken nåd!»

Denna gumma kommer hvarje söndag och ofta dessemellan. Länge har det legat på mitt hjärta att bedja Gud om att föra oss till *beredda* själar, och han gör så.

* * *

Härom dagen var jag ute i en by ej fullt en sv. mil härifrån. Jag hade ej varit där förut, men påminde mig, att en gumma från den byn var hos oss ett par gånger förra året och då med uppmärksamhet lyssnat till ordet. Jag visste icke vare sig gummans bostad eller namn men gick åstad i förtröstan att Herren skulle leda oss rätt. Vi kommo så först in i södra byn, som den kallades. Utanför ett tempel ställde vi oss och började tala till folket. Vår tjänare Josef fick först vittna om hvad Jesus gjort för honom, och sedan började jag att tala till några kvinnor, som närmat sig mig. Där stodo vi rätt länge, men ej syntes den gumman vi sökte till. Det såg så mulet och regnlikt ut, och vi tänkte därför begifva oss hem, när en gosse, på vår fråga efter den kortaste vägen hem, underrättade oss om att det fanns ännu en by med samma namn. »Då gå vi dit», sade jag. Inkomna i byn, hvem sitter på vägen utanför sin hydda, om ej vår kvinna. Hon blef så glad att vi kommo; hela sommaren hade hon varit sjuk och var nu så pass kry, att hon kunde midt på dagen sitta ute. På min fråga, om hon glömt bort hvad hon hört om Jesus, svarade hon: »Jag kommer ej ihåg mycket, men jag minnes, att Jesus vill frälsa oss, och jag beder dagligen, att han skall förlåta mig mina synder». Det var så kärt att få påminna henne om Jesu kärlek. Snart hade vi en skara människor omkring oss, som uppmärksamt lyssnade och läste några af de traktater vi medfört.

* * *

Vår skola fortgår nu på andra terminen. Gossarne äro så flitiga och snälla. Vi undervisa dem själfva i kristendom, räkning (utländsk) och litet geografi; för öfrigt ha vi en kinesisk lärare. För närvarande hafva vi 7 gossar, men 4 à 5 till hafva begärt att komma. Ett par af gossarne tro vi vilja höra Herren till. Ännu en af våra äldste gossar tyckes vara mycket förändrad. Inom ett par veckor ämna vi ock mottaga några flickor, som hafva bedt oss få komma. Skulle icke månne några af vännerna där hemma vilja hjälpa oss med detta arbete?

I Wan-Ch'uan, där vi tillbringade 3 månader förra sommaren, vistades vi omkring 6 veckor denna sommar. Vi bodde i samma grottor som förra året. Våra gamla vänner mottogo oss med stor hjärtlighet. Om e. m., när det var svalt, gick en af oss tillsammans med bibelkvinnan ut på gatan att samtala med kvinnorna, som då ofta sitta ute med sitt arbete. Några byar fingo vi ock besöka.

Vår vän Sie, som blef omvänd förra året, har genomgått många svåra pröfningar, men står dock fast. Hela staden vet, att han tror på Jesus. Hans tvenne gossar gå i skolan. Den äldste tro vi vill följa Jesus.

Vår tjänare Josefs historia vore nog ock värd att nämna men får väl kvarstå till en annan gång. Vill nu blott omtala, att han är en »brand ryckt ur elden». Ett år sedan var han en usel stackare, en slaf under opiumbegäret, föraktad af alla och utstött ur sitt eget hem och af sin egen mor ansedd som en förlorad son. Nu är han, som vi tro, verkligen omvänd, och vi hoppas, att hans mor och bror äfven äro påverkade af sanningen. Detta allt är ju glädjande, men så finnas ock de, som komma blott till en tid. De visa stort intresse, men så småningom uppenbaras deras hjärtas tankar. De sökte icke sanningen utan världslig vinning; de sökte icke Gud utan mammon, och, när de finna sig vara besvikna, vända de oss ryggen. Dock, »Guds ord behåller segern och alla segra med, som stå uti Frälsarens led». En innerlig hälsning till alla kära vänner. *Låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.*

I Jesus tillgifna
Anna Janzon.

* * *

Nio dagar i Ch'uang-t'so.

Fann Seng-Fuh, vår lärares son, kom en dag in till staden, och det bestämdes, att jag skulle åtföljа honom hem. Efter en hel dagsresa, af hvilken sista delen tillryggalades i regn och blåst, hunno vi målet. Jag blef hjärtligt välkommen, i synnerhet var den gamla fru Fann glad. Hon har några månader varit hemma hos de sina.

Första aftonen var det mycket att tala om hur det stod till med våra gemensamma vänner i staden och på landet. Till sist aftonbön.

Följande dag kommo kvinnor, som kände mig sedan förra gången jag var här, för att hälsa, och tillfälle gafs att höra efter hur mycket de kommo i håg af hvad de då fingo lära. Några kunde ur minnet läsa ett par sånger och bibelspråk, och andra hade glömt alltihop. Fru Fann har under sin vistelse hemma läst med ett par kvinnor, som äro intresserade. Den yngre af dem kan rätt mycket och känner icke så få skriftecken, jämfördt med den lilla tid hon får egna åt läsning. »Där viljan finnes, finnes ock

utväg», säger ordspråket. Vi tillbringa förmidd. med läsning, handarbete och samtal. Eftermiddagarna, ifall inga besökande komma, gå vi ut till grannarna. Komna in på ett ställe, säger fru Fann: »Nu ha vi ej tid med fåfängt prat, utan vilja läsa för eder och tala om Gud». Så sjunga vi en sång för att få stillhet och fortsätta sedan med läsning och samtal så länge vi ha uppmärksamma åhörare. I söndags kom en hel del folk till mötet, mest kvinnor. Vi läste om den sjuke vid Betesda, och Guds Ande kändes nära. Jag tror att några åtminstone togo emot ordet i sina hjärtan. Ack, att det finge omskapa dem! I flera hem här tillbedjas inga afgudar; man har förlorat tron på dem, men icke heller den sanne Guden efterfrågas. Byn har öfver 10 afgudatempel, alla mycket förfallna. Några personer påyrka deras reparation, men då ej alla äro eniga om saken, blir kostnaden för stor, tycka de.

Det ser ut som hölle ljuset på att intränga i den familj, där jag bor. Bibeln läses och älskas. Äfven när ingen utländing är där, hålla de regelbundet aftonbön. »Det svåra är», säga de, »att vi blott förstå ytan af det vi läsa.» Den gamla gumman får nog vara dem till hjälp med hvad hon minnes sedan sin vistelse bland oss i staden. Så småningom skola de nog kunna säga till henne, såsom det en gång sades till den samaritiska kvinnan: »Nu tro vi icke blott för ditt tals skull, ty vi ha själfva funnit, att denne är Kristus». Hon glädes åt att Herren fått så mycket makt i hemmet och vill för egen del med sitt lif förhärliga hans namn. Hennes sonhustru tycks ännu ha sitt hjärta mest i lefvernets omsorger, och inte är det heller så underligt. Hon har tyvärr många gelikar i västerlandet, där man ända från barnaåren får höra Jesusnamnet predikas. Träget får hon arbeta från morgon till kväll med att sköta sitt hus, samt skaffa skor och kläder till alla i familjen. Om våren måste silkesmaskarna skötas, som ej är litet besvär. Sedan skola silkeshylsorna ångas, spinnas och nystas m. m., innan däraf kan väfvas eller göras sytråd. Så kommer skördetiden, då hvetet skall inbärgas och tröskas. I augusti spricker bomullen ut på fälten. Då skall den samlas in, knoppas, piskas, rullas, spinnas, väfvas och färgas. Vidare skall hon göra 20 par skor om året o. s. v. Allt detta tager tiden väl i anspråk. Fridagarna blifva ej många. I morgon blir det ändock en: mormors födelsedag. Då skall hela familjen fara och gratulera den gamla, som bor $^1/_4$ mil härifrån. (I Kina firas föräldrarnas födelsedagar men ej barnens, säges det mig.) I dag är det därför mycket brådtom. Hvitt bröd skall bakas, gossens skor bottnas, barnens hufvud tvättas och rakas. På de små flickorna lämnas en hårplätt i nacken och en på hvar sidan af hufvudet. Mor själf måste lösa och tvätta sina fötter. (En kinesisk kvinna tar ej af skorna oftare än fötterna måste tvättas, 3 à 4 gånger i månaden.) I dag blifva således gamla farmor och jag ensamma hemma. Alla äro resfärdiga. Högtiden till ära hafva de små barnen kläder på kroppen. De röra sig besvärligt i dem, ty värmen är så tryckande. Mamma och systrarna skola rida, 3 på en mulåsna, pappa och bror gå. Lyckosam resa!

I afton kommer bud från staden för att hämta mig. Vill Gud, fara vi tidigt i morgon. Omständigheterna tillåta ej, att jag stannar här längre denna gång.

»Än flera vill jag församla till honom jämte dem som kring honom äro församlade.» Es. 56: 8.

Anna Eriksson.

Det berättas om Zinzendorf, att han en gång utropade: »Jag har en lidelse; och det är *han* (Herren), *han* allena.

Michel Angelo bar en lampa på sin mössa, på det att ej hans egen skugga måtte falla på den tafla, som han höll på att måla. Så behöfver äfven en Kristi tjänare alltid hafva Andens lampa brinnande i sitt hjärta, på det att ej jagets och egenärans skugga må falla på hans arbete och förmörka och besmitta detsamma.

"Sinims Land
Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

anmäler härmed sin 3:e årgång till prenumeration. Tidningen skall utkomma, vill Gud, under 1898 i början af hvarje månad och kostar på posten per år 1 kr., halfår 50 öre förutom postporto, som är 20 öre.

Tidningens innehåll:

Kortare uppbyggelsestycken, artiklar af mera framstående författare på missionsområdet, *skildringar, bref* och *notiser* från missionärerna, *småbitar, berättelser* samt *porträtter* och *illustrationer*.

I den mån prenumeranternas antal växer, är det vår afsikt att utvidga tidningen, och hoppas vi, att under 1898 kunna utsända ett dubbelnummer i kvartalet, det sista ett julnummer.

Prenumerantsamlare, som vi gärna önska inleda brefväxling med, erhålla hvart 6:te ex. gratis, då de insända rekvisition direkt till redaktionen. Profnummer sändas på begäran.

Icke med makt och icke med kraft, men med min ande, säger Herren Sebaot. Eho du är, du stora berg, som reser dig emot Serubbabel, till slättmark skall du varda. Sak. 4: 6, 7.

Stockholm i jan. 1898.

Redaktionen.

Ny bok af Moody.

"Sådd och skörd"

Af *D. L. Moody*. Pris: 30 öre. Då minst 10 ex. rekvireras mot kontant eller pr efterkraf lämnas $33^1/_3$ proc. rabatt.

Rekvireras hos doktor K. Bergh, Tranås eller hos red. af »Sinims Land», Stockholm.

På samma ställen kan ock erhållas förut utgifven:

Till verket! Till verket!

Maningsord till kristna af *D. L. Moody*. Pris: häftad 80 öre. Vid partirekvisition 25 proc. rabatt.

Sinims Land

för 1897

häftadt i 2:ne halfårshäften erhålles hos redaktionen till ett pris af 1 kr. Vid rekvisition sändes det portofritt.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. FEBRUARI 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

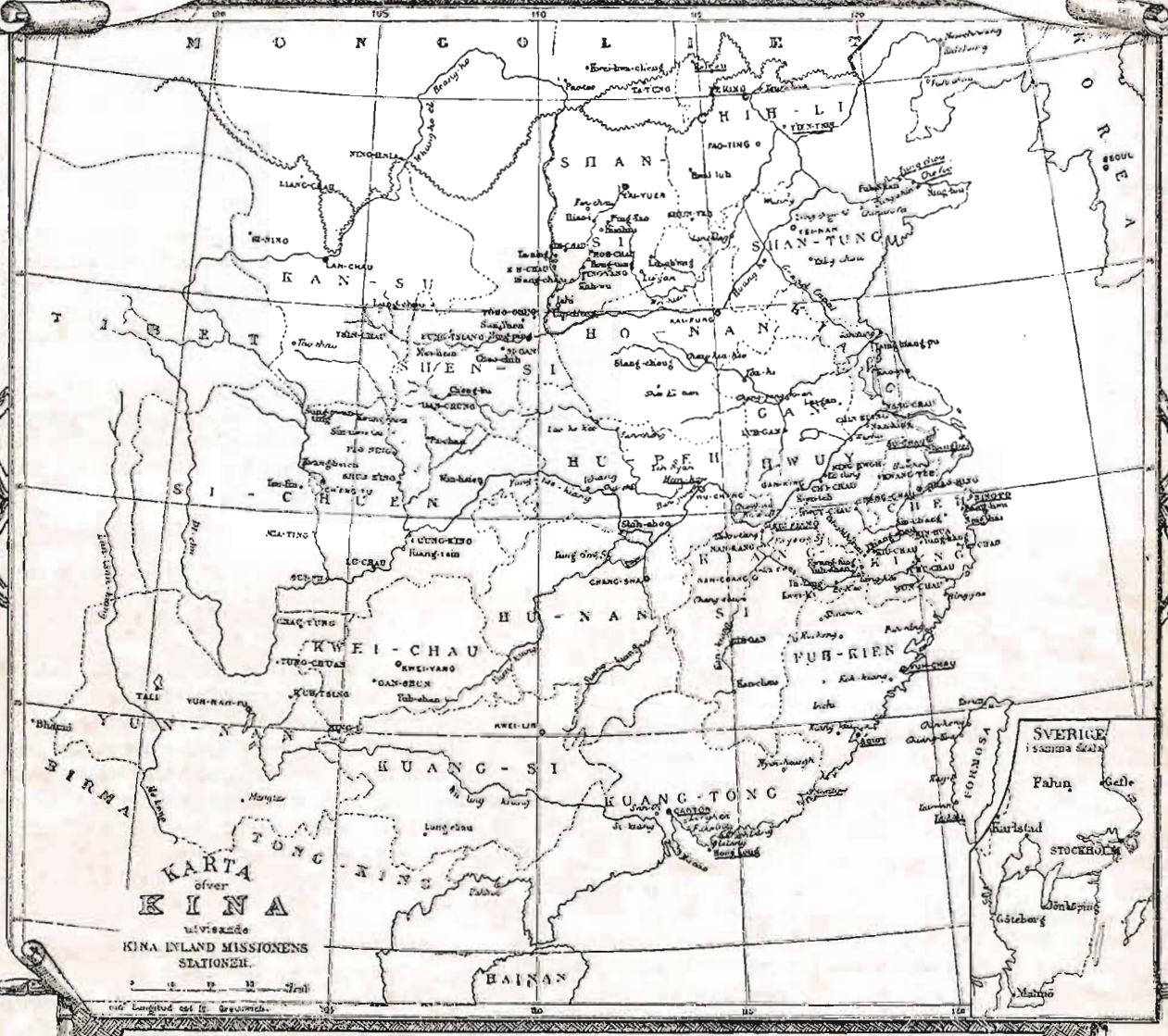

INNEHÅLL:

En knippa gyllene nycklar. — Småbitar. — Redovisning. — Notiser. — En bedjare. — Bönens makt. — Herren nalkas. — Från missionärerna: Brev från E. Folke, August Berg (Axplock från Tong-cheo-fu), Mina Svensson, Emilia Sandberg, R. Bergling (Strid och seger). — Anmälan. Porträtt: C. H. Tjäder med fru.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor,* Tranås.
* H. Dillner, *kapten,* Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare,* Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.* | August Berg, *vice föreståndare.*

A. Hahne, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

En knippa gyllene nycklar.

Nycklar äro sinnebilder af myndighet, rättighet och kraft, och med följande bibelnycklar kunna vi aflägsna hvarje mötande svårighet, öppna hvarje dörr till välsignelse och tjänande. Men för att våra unga vänner må förstå dessa nycklar, vilja vi sammanställa dem i följande ordning:

1. Nyckeln till kunskap: Ljus (Joh. 2: 20.)
2. Nyckeln till välsignelse: Bön (Matt. 21: 22.)
3. Nyckeln till lif: Kraft (Fil. 3: 10.)
4. Nyckeln till tjänande: Kärlek (2 Kor. 5: 14.)
5. Nyckeln till tålamod: Hopp (Kol. 1: 27.)

Nyckeln till kunskap är den Helige Andes ljus, och genom detta ljus kunna vi känna våra egna onda hjärtan, Jesus såsom vår Frälsare, Gud som vår Fader och himlen som vårt hem. Denna vers (1 Joh. 2: 20) är nyckeln till den stora hemligheten af en närvarande frälsning. I 1 Joh. 3 se vi, huru mycket vi äga i Kristus Jesus. »Och I veten, att han uppenbarades, på det han skulle borttaga våra synder» (vers 5).

»Vi veta, att vi hafva öfvergått från döden till lifvet, ty vi älska bröderna» (vers 14). »Vi veta, att han förblifver i oss genom Anden, som han har gifvit oss» (vers. 24). »Men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika» (vers. 2). Bönens nyckel kan öppna alla lås, befria ur fängelset hvilken Petrus som helst och bringa oss hvarje välsignelse vi behöfva (Matt. 7: 8). Kraftens nyckel behöfves hvarje dag, och den enda vägen att blifva lycklig är att komma i beröring med Kristus (Fil. 3: 10). Tjänandets nyckel, som är kärleken, kommer andra nycklar att gå lätt och bra. Den är oumbärlig i umgänget, vid vittnesbördet och tjänandet, och nyckeln till tålamod skall hjälpa oss igenom alla våra pröfningar och svårigheter. Må vi se till, att vi äga dem alla och använda dem väl hvarje dag, så skall Herren blifva förhärligad i våra lif.

Ur The Christian.

Mr Scott, tillhörande China Inlands Missionen, var en krympling, som ständigt begagnade sig af tvenne kryckor. Det oaktadt arbetade han med mycken framgång i staden Wea-cheo-fu Cheh-kiang-provinsen i öfver tjugo år, till dess Herren kallade honom hem till sig.

Då någon en gång i ett sällskap till honom uttryckte sin förvåning öfver att han, en krympling, begifvit sig ut på missionsfältet, svarade han helt godmodigt: »Ja, då de som ha två ben ej gå ut, måste vi som blott ha ett göra det!»

* * *

»Då skall mycket byte utskiftas, och krymplingar skola få del af rofvet. Es. 33: 23.

* * *

Jag har för länge sedan upphört att bedja: »Herre Jesus, haf förbarmande öfver en fallen värld!» Jag ihågkommer dagen och timmen, då jag likasom hörde Herren tillrättavisa mig för en sådan bön. Han tycktes säga till mig: »Jag har haft förbarmande öfver en fallen värld, och nu är det tid för dig att uppfylla med ditt kött hvad som fattas i mina lidanden för min kropp, som är församlingen.»

Doktor A. J. Gordon.

* * *

»Syster Dora», så benämndes en kvinna, hvars hela lif var utgifvet åt att tjäna sjuka.

Öfver sin säng hade hon en ringklocka fäst, förmedelst hvilken de lidande kunde tillkalla henne hvilken timme som helst på natten. Då klockan väckte henne och hon steg upp, brukade hon mumla för sig själf dessa orden: »Mästaren är här och kallar dig till sig.»

* * *

När hjärtat är uppfylldt af Gud, reder man sig bra, äfven om man har blott litet af hvad som tillhör denna världen. *Rutherford.*

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1898.

N:o		Kr. ö.
1.	H. M., Stockholm	10: —
2.	H. Ö., Regnsjö, tackoffer	10: —
3.	Några syskon gen. V. H., Höreda	36: 08
4.	L. H., Sniberup	50: —
5.	Sparbössemedel fr. O. E., Vånga	10: —
6.	En okänd syster gen. E. S., Jönköping	5: —
7.	Syföreningen vid Vadstena hospital gen. A. L.	100: —
8.	Ett löfte till Herren Ps. 46 gen. dito	8: —
9.	Kollekt vid ett syföreningsmöte gen. dito	2: —
10.	Sparbössem. från Östbo Bohr gen. J. G.	15: —
11.	K. B., Ramfall	25: —
12.	Sparbössemedel från Hofva gen. H. B.	20: —
13.	G. F., Böda	100: —
14.	Systrarna R., Stockholm	25: —
15.	G. R.	5: —
16.	Till 2:ne infödda bibelkvinnors underh. från några vänner gen. S.	100: —
17.	Sparbössem. den 6/1 i kyrkan vid Floragatan	678: 07
18.	J. L., Stockholm	53: —
19.	N. A. R., Sorsele	4: —
20.	C. W. C., Töreboda	15: —
21.	Asphytte kvinnoföreningen gen. J. B.	40: —
22.	B. N., Hågnarp, Bjernum	11: —
23.	Onämnd till ett minne af Emanuel Olsson för infödde evangelisters utbildande	1,000: —
24.	S. J., Tidaholm	5: —
25.	Ur Elsas sparbössa gen. E. N., Mölnbo	2: 20
26.	Fyllnad af dito	2: 80
27.	Sparbössem. från Tranås och omnejd gen. K. B.	172: 91
28.	Esters missionsask gen dito	8: 09
29.	Naemis » »	6: 04
30.	Marys » »	10: 18
31.	M. N:s » »	2: —
32.	S. J:s » Granbo gen. dito	6: 69
33.	Frk. E-i » gen. dito	6: 98
34.	J-s » Mölarp gen. dito	9: 81
35.	G:s » » »	12: —
36.	K. K:s » » »	10: —
37.	Ur en sparbössa hos A., Tranås gen. dito	4: —
38.	F. Fr., Tranås gen. dito	8: 10
39.	Onämnd dito dito	29: 57
40.	K. & J. B. till Changs underhåll	150: —
41.	Från en missionsvän gen. dito	50: —
42.	A. A:s sparbössa, Norrköping	20: —
43.	Onämnd, Stockholm	2 —
44.	Sparbössem. från Hvetlanda gen. P. E. P.	52: —
45.	En missionsvän gen. dito	5: —
46.	Fr. A. P.	25: —
47.	Sparbössem. till biblioteksfond fr. S. S., Delsbo	5: 75
48.	H. A., Köping	5: —
49.	Sparbössem., Björka, Lockmor	7: —
50.	Kråkshults missionsförén. gen. C. P.	25: —
51.	Kristdala mfg gen. G. B.	100: —
52.	St. Åby ungdomsförén. gen. C. A. L., Ruskilsby	37: —
53.	Från Klöfverdala gen. dito	10: —
54.	M. i S. gen. dito	5: —
55.	Forssa mödraförén. gen. A. V. B.	25: —
56.	A. Thr, Stockholm	5: —
57.	Mullsjö arbetsförening gen. C. L.	50: —
58.	Rydfors » »	36: —
59.	J. A., Höryd »	5: —
60.	Sparbössem. fr. Kumla gen. A. Å., skolfonden	56: —
61.	» » Dannäs gen. S. P.	15: —
62.	» » Tofteryds mfg gen. J. J.	50: —
63.	» » Öfverum gen. O. Å.	23: —
64.	» » Ånge, Undersåker gen. E. N.	46: 21
65.	Behållning af en fest d. 6/1 gen. dito	63: 79
66.	Gåfva af S. A. gen. dito	10: —
67.	Missionsvänner i Källunge & Vallstena gen. A. B.	44: —
68.	Sparbössem. från Flisby gen. C. O. A.	25: —
69.	Från söndagsskolbarnen gen. dito	11: 17
70.	Sparbössem. från Böneryd gen. E. M. B., Ödeshög	50: —
71.	» » Ödeshög gen. dito	50: —
72.	Söndagsskolbarnen gen. dito	4: —
73.	J. R., Vissjö gen. dito	2: —
74.	Sparbössem. fr. Virstad, Staby, E. M.	11: —
75.	» » Bergunda gen. G. W.	14: 03
76.	Kollektmedel gen. dito	5: 20
77.	Kramfors mfg gen. J. N.	40: —
78.	Hakebo mfg:s sparbössem. gen. G. S.	30: —
79.	Missionsvänner i Åby, Tolarp gen. O. S.	19: 35
80.	Sparbössem fr. Ukna gen. V. Ö., Storsjö	20: 41
81.	» Lilla Edet gen. M. G.	10: —
82.	Björka syföreningen gen. G. G.	25: —
83.	Sparbössem. gen. E. W., Helsingborg	19: —
84.	» fr. en klass i Brummerska skolan	3: —
85.	I. v. H. till infödde evangelisters underhåll	250: —
86.	C. L., Örebro	10: —
87.	Söndagsskolan vid Wik gen. dito	6: —
88.	R. P.	50: —
89.	Kollekt i Askersund gen. A. B.	45: 29
90.	»En fattigstugubbes testamente» gen. dito	4: —
91.	Kollekt i Ingelsby gen. A. I.	30: —
92.	E. L., i Kumla	5: —
93.	Onämnd dito	5: —
94.	Jungfruföreningen i Vesta gen. A. D.	50: —
95.	2:ne missionsvänner gen dito	15. —
96.	Söndagsägg	2: 25
97.	Efterskörd från Senapskornets försälj. gen. H. F.	5: —
98.	H. F:s sparbössa till biblar	17: —
99.	G. L., Örebro	10: —
100.	H. J., Örebro	10: —
101.	Wallby mfg gen. A. E., N. Kil	15: —
102.	P. J., Rya till Emma Anderssons underh	5: —
103.	L., Lindesberg	5: —
104.	J:s sparbössa, Hagalund	1: 02
105.	Rest å Carin Malmbergs testamente gen. A. P. Linde	376: —
106.	H. R. till Mary Ramstens underhåll	300: —
107.	O. P, Kvistalånga	5: —
108.	Gen. A. L., Likstabacken	9: 10
109.	F. P.	61: 94
110.	A. H.	22: 50
111.	Sparbössem. gen. E. B., Sollefteå	20: 25
112.	L. S., gen. dito	15: —
113.	K. V., gen. dito	5: —
114.	Gettorps syförening, Vånga gen. P. A. J.	50: —
115.	A. G., Lilla Dicka gen. Sv. missionsförb.	40: —
116.	»En glad gifvare, Knäs» gen. dito	100: —
117.	Sparbössem. från Donsö gen. F. L.	79: 42
118.	» » Styrsö gen. F. L.	35: 58
119.	G. J., Styrsö gen. dito	2: —
120.	P. A. O, Berga, Hardemo	65: —
121.	Bjurbäcks mfg gen. L. F. H., Strömsdal	125: —
122.	En vän i Bjurbäck gen. dito	2: 30
123.	M. F., Uppsala	50: —
124.	Sparbössem. fr. Skepsta gen. L. D.	25: —
125.	Ryds mfg gen. A. A., Ryd.	55: —
126.	Gen. A. P. R., Mörlunda	40: —
127.	I. V. W., Höja, Engelholm	7: —
128.	C. J. gen. dito	3: —
129.	Linderås södra friförsamling gen. A. J.	50: —
130.	Syföreningen »Fyrväpplingen», Västervik E. A.	40: —
131.	Karpebo arbetsförén. gen. A. B., Malmbäck	23: 37
132.	F. M, Svepartorp, Ställberg	8: —
133.	C. B., Bromossen gen. dito	2: —
134.	T. E. S., Månsta, Elfdalen	15: —
135.	Sparbössem. från Nora & Ås gen. H. D.	55: —
136.	En mindre arbetsförén. i Ö. Korsberga gen. K. A. K.	20: —
137.	S. B., Stockholm	5: —
138.	Folketorps söndagsskola	4: 87
139.	Fägreds mfg gen. O. N., Wassbacken	5: —
140.	Arfvingatorps syförén. gen. P. E. P., Hvetlanda	50: —
141.	J:s sparbössa i Holsby gen. dito	10: —
142.	Skärfsta syförén. gen. E. G., Sollefteå	30: —
143.	Onämnd gen. dito	5: —
144.	Vånga mfg. gen. E. R.	50: —
145.	Kollekt vid missionsföredrag i kyrkan d. 6/1 gen. dito	20: —
146.	A. B., Stockholm	10: —
147.	J. K., Sanda	5: —
148.	Vänner i Flisby och Dämparp gen. S. J., Eksjö	48: 43

149.	Sparbössem. och frivillige bidrag fr. Mellby gen. dito	66:	02
150.	» från Eksjö gen. dito	77:	64
151.	Tionde gen. dito	75:	—
152.	L. H, Kråksmåla gen. I. L.	30:	—
153.	Vänner i Gullabo gen. dito	25:	—
154.	Syföreningen i Halltorp gen. P. A. B.	164:	—
155.	Tackoffer af K. P—n gen. dito	5:	—
156.	A. L.—n gen. dito	3:	—
157.	Gåfvor gen. dito	2:	—
158.	Insaml. i Hagby skolhus gen. dito	7:	—
159.	Öfverbetalning gen. dito		66
160.	Ekenäs syförening gen. dito	129:	15
161.	Sparbössemedel gen. dito	6:	25
162.	Öfverbetalning		30
163.	Från auktionen 1896	2:	—
164.	Sparbössemedel från Långared gen. A. L.	70:	—
165.	Kollekt i »Karl Meyergades Bedhus» Kristiania gen. J. R.	865:	—
166.	»Herrens tionde» af O. C. & A. B. dito gen. dito	35:	15
167.	Onämnd gen. dito	5:	—
168.	»Hjemmets sparbössa» dito gen. dito	70:	—
169.	Onämnd dito gen. dito	10:	—
170.	»Herrens tionde» E. & J. R.	30:	—
171.	Onämnd gen. dito	25:	—
172.	A. A., Stockholm	5:	—
173.	O. B., Jönköping	25:	—
174.	Vätinge mfg gen. K. B., Tranås	15:	—
175.	C. G., Sunderängen gen. dito	6:	75
176.	E. F., Ättarp, Åby, söndagsskolan	6:	—
177.	H. R, till Mary Ramstens utrustning	181:	60
178.	Kollekt i Gullspong gen. A. H.	4:	05
179.	Kumla ungdomsförening gen. Hj. L. Södra Mos	60:	—
180.	Onämnd, Kumla gen. dito	5:	—
181.	Missionsvänner i Hörsta gen. R. L.	12:	—
182.	J. L—n gen. dito	5:	—
183.	H. Ö., till utbildande af infödde evangelister	1,000:	—
184.	d' A., Västerås gen. Ch. T.	5:	—
	Summa kronor	9,410.	32

Ett par guldörhängen från G. D. E., Stockholm.

Med varmt tack till alla gifvare.

Lofvad vare du, Herre, vår Fader Israels Gud, ifrån evighet till evighet! Dig, Herre, tillhör majestät och makt, härlighet, seger och höghet, ty allt det i himmelen och på jorden är, det är ditt. Ditt, Herre, är riket, och du är upphöjd öfver allting till ett öfverhufvud. Och rikedom och ära komma från dig, och du råder öfver allting, och i din hand är kraft och makt, och i din hand står det att göra hvar och en stor och stark. Och nu, vår Gud, tacka vi dig och prisa din härlighets namn. 1 Krön. 29: 10—18.

Han vinner seger med sin högra hand och med sin väldiga arm.

Ps. 98: 1.

Ett märkligt tidens tecken är den senast församlade Lambeth-konferensens ställning till missionssaken. Denna konferens hölls förlidet år i London och bevistades af 194 biskopar från alla världsdelar. Missionssaken trädde afgjordt i förgrunden vid rådplägningarna, och i den 172 sidor starka redogörelsen för konferensen ägnas fjärdedelen åt densamma. Man förenade sig om beslutet att sända en rundskrifvelse till den engelska kyrkans alla medlemmar, hvari i så bestämd ton som sällan tillförne sökes hos alla kristna inskärpa plikten att, på hvad sätt de kunde, taga del i missionsarbetet. Så heter det däri bland annat: »vi se tyvärr, att missionsifvern ännu blott besjälar några få och att kyrkan i sin helhet behöfver allt fullare väckas till insikt därom, att uppfyllandet af Frälsarens missionsbud bildar ett nödvändigt och beständigt element i kyrkans lif. Ingen gudstjänst kan anses fullständig, som icke också i förbön lämnar rum för missionssaken. Tiden synes vara mogen för ett nytt anlopp i missionsstriden. Man hoppades det skulle blifva en frukt af konferensen, att kyrkans män långt mera än hitintills skulle ställa missionen i förgrunden. Kyrkan hade nu, riktad med sista århundradets erfarenhet, ett gynnsamt tillfälle att i missionsarbetet börja en ny epok och det i större trohet och fullare kärlek till Mästaren, hvars sak missionen är, o. s. v.»

* * *

Mer än 120,000 judar hafva igenkänt den på Golgata korsfäste Jesus af Nasaret såsom sin Messias och Frälsare samt ingått i Kristi kyrka. Bland medlemmarna af Israels hus har Herren sina trogna vittnen i alla världsdelar. På hvarje sabbatsdag predikas den korsfästes namn af judiska läppar på icke mindre än 600 olika platser i Europa.

* * *

Ev. Luth. Missionsblatt meddelade i n:o 21 (1897) åtskilliga glädjande uppgifter om de evangeliska missionärernas framgångsrika arbete under år 1896. Den rika välsignelse, om hvilken dessa uppgifter bära vittne, är ju ock att anse såsom ett glädjande tidens tecken, vittnande om att hedningarnas tider åtminstone börja att skrida mot sin fullbordan. De olika tyska evangeliska missionssällskapen arbetade nästan alla under år 1896 med stor framgång och kunde sammanlagdt döpa nära 14,000 hedningar. De af dem samlade hednakristna församlingarna räknade vid samma års slut 316,000 själar. Det största engelska missionssällskapet (Church Missionary Society) räknade under samma år 8,020 hednadop. Amerikanska biskopliga missionen döpte 11,836 vuxna och 7,328 barn, och ett amerikanskt missionsblad anslår summan af under år 1896 inom samtliga evangeliska missioner döpta hedningar till 65,000 och hela antalet af de evangeliska hednakristna till $4^1/_2$ millioner. Att med dessa siffror för ögonen förneka, att visaren på världsuret går framåt, torde vara svårt. Allra minst vilja vi missionsvänner göra det!

En bedjare.

Ett enkelt ord af en omvänd kines kan gifva många af oss en god vink. Han hade varit en passionerad opiumrökare och tycktes nära att blifva offer för sin passion. Men när han omvände sig från afgudarne, kände han, att han måste afstå från den syndiga vanan att röka opium. Några, som förut hade känt honom, trodde, att detta skulle vara omöjligt för honom, att hans kropp vore för mycket van vid opium och hans krafter försvagade; någon tid skulle han kunna afhålla sig därifrån, men alldeles fri skulle han ej blifva. Men vår kines förblef ståndaktig och bevisade i denna punkt, att han verkligen var en kristen. »Huru har du burit dig åt?» frågade man honom. Hvilka medel har du användt för att blifva befriad från opiumrökandet?» »Jag har begagnat mina båda knän», svarade han enkelt, och den kärleksfulle Herren har gifvit mig kraft att segra».

Men huset, som skall byggas åt Herren, måste vara öfvermåttan stort, att dess namn och lof må utgå i alla land. 1 Kor. 22: 5.

Bönens makt.

Af *D. L. Moody.*

Den, som vet, hur han skall bedja, vet i allmänhet, huru han skall lefva, och huru han skall arbeta. Bönen är en slags pendel, som reglerar hela vårt lif. Jesus lärde aldrig sina lärjungar, huru de skulle predika eller undervisa, men han lärde dem att bedja. Jag har ofta sagt, att jag hellre skulle vilja kunna bedja som Daniel än predika som Gabriel. Vår tid är icke i så mycket behof af stora lärare som af män och kvinnor, som förstå att bedja. Kristus är vårt exempel med afseende på bön. Hafven I lagt märke till, att hvarje gång det berättas oss, att Jesus Kristus hörde något från himmelen, var, då han bad. Det var icke, när han predikade eller framställde någon stor liknelse. Det var först flera år sedan jag blifvit en kristen, som jag gaf akt på, att hans dop är förbundet med bön. När Jesus kom upp ur vattnet och Gud uttalade sitt välbehag från himmelen, äfvensom när Gud på förklaringsberget sade: »Denne är min älskade Son; honom hören», hade Jesus bedit. Och då han bad i Getsemane, kom en ängel och styrkte honom. Om du tänker att få höra något från himmelen vid ett möte eller något annat tillfälle, måste det komma såsom svar på bön, så att hvad vi behöfva veta är just, *huru vi skola bedja.*

Hvarje stor händelse i Kristi lif föregicks af bön. Före utväljandet af de tolf och före bergspredikan, tillbragte han hela natten i bön. Denna underbara predikan var förberedd i bön. Då vi komma till himmelen, skola vi finna, att de män och kvinnor, hvilka utrattat mest i denna världen, icke äro de, som mest prisats i tidningarne, utan att det varit några sängliggande helgon, som i det fördolda nedkallat pingsteld från himmelen.

Jag kom till London 1872 för att få några månaders hvila och studium tillsammans med de engelska kristna. Jag hade beslutat att icke gifva mig in i någon verksamhet, om det var möjligt, men en dag begaf jag mig till Old Baily till ett bönemöte, och vid slutet af detsamma frågade mig en predikant, om jag icke ville predika i stället för honom nästa söndag. Jag samtyckte därtill och predikade där på förmiddagen. Platsen tycktes vara död och kall, och folket syntes ej mycket intresseradt. Det förekom mig, som om jag fäktat i vädret, och jag kände det såsom en förlorad förmiddag. Nästa möte var kl. half 7 på aftonen, och under det jag predikade, tycktes det, som om hela atmosfären var mättad med Guds Ande. Det kom öfver folket en stillhet från himmelen, som visade, att Gud rannsakade deras hjärtan. Jag hade icke bedit mycket den dagen, och jag kunde ej förstå det. När jag hade slutat predika, bad jag alla, som skulle vilja blifva kristna, resa sig, på det att vi måtte få bedja med dem, och hundraden reste sig. Det såg ut, som om hela åhörareskaran stod upp. Jag sade till mig själf: »Dessa människor hafva icke förstått mig, de visste icke hvad jag menade, då jag bad dem stiga upp». Jag hade aldrig sett så många stiga upp i Amerika och visste icke, hvad jag skulle göra. Jag sade därföre: »De af eder, som önska blifva kristna, kunna nu gå in i frågorummet». De gingo in, och trängseln blef så stor, att vi måste flytta in extra stolar, för att de skulle få sitta. Predikanten var förvånad, och det var jag också. Vi hade icke väntat en sådan välsignelse. O, att vi hade mera tro! Gud kan rädda hundraden och tusenden likaväl som en och en. Jag sade: »Alla, som icke äro kristna men verkligen önska blifva det i kväll, torde stiga upp». Alla de församlade stego då upp. Jag visste ej, hvad jag skulle göra, så att jag uppmanade alla, som önskade blifva kristna, att möta pastorn där nästa afton. Jag reste till Dublin, men på tisdags morgon erhöll jag ett telegram med enträgen begäran, att jag skulle komma tillbaka, och med underrättelse, att det var flera bekymrade på måndagen än på söndagen. Jag reste tillbaka, och vi höllo ett antal möten, och fyra hundra blefvo intagna i den församlingen.

Hvari låg hemligheten? Jo, det var två systrar, som tillhörde denna församling. Den ena var frisk, och den andra låg till sängs. En dag, då den sjuka kvinnan grät öfver sitt tillstånd, kom den tanken för henne, att hon skulle bedja, och hon började bedja Gud, att han måtte uppväcka den församling, af hvilken hon var en medlem. Dag och natt uppsteg hennes bön till Gud, men församlingen blef kall och död. En dag läste hon i en tidning en redogörelse för några möten, som jag hade hållit i Amerika, och fastän hon icke kände mig, började hon bedja Gud sända mig till denna församling. Hennes syster kom hem på middagen, sedan jag hade predikat, och sade: »Hvem tror du predikade på förmiddagen? Hon gissade på en hel del, med hvilka hennes pastor brukade byta. Slutligen sade hennes syster: »Det var Mr Moody från Amerika». Hon blef blek och sade: »Jag vet hvad det betyder. Gud har hört min bön». Hela den eftermiddagen tillbragte hon i fasta och bön, och på aftonen kom svaret med eld från himmelen. Kanske mycket få i London visste, att denna kvinna fanns till, men Gud visste det, och såsom svar på hennes bön fördes hundraden in i Guds rike. Jag tror, att denna väckelse förde oss tillbaka till England följande år. Vi kunna alla bedja. Bed Gud om en verklig väckelse. Om vi bedja om en fisk, skall han icke gifva oss en orm. Bed, och Gud skall svara.

Den troende församlingen är icke en mans arbetsfält utan Herrens truppstyrka, hvarmed han arbetar i åkern — som är världen.

Herren nalkas.

Tyst, hvad är det för ett ljud i natten,
som från fjärran hinner till mitt öra?
Säg, hvad är det för ett ljus i öster,
som vid himmelns bryn re'n lätt ses röra?
Icke är det solen än, som stiger
och till morgon midnattsmörkret viger!

Är ej ljudet stegen utaf honom,
som — i himlarna en gång upptagen —
åter nalkas till den mörka jorden?
Ljuset, som i öster bådar dagen,
o, det är den sanna Morgonstjärna,
hvars annalkande jag ser så gärna.

Midnattsropet ljuder: »Si, han kommer,
Brudgummen, med helga änglaskaran!»
Kommer snart till sitt betryckta Sion
för att frälsa det från sista faran.
Själ, håll lampan redo, håll dig vaken,
håll dig bröllopsklädd! Ty ve en naken!

Låt då, Herre, städs min lampa brinna,
gif mig bröllopsdräkten ny för dagen,
smörj mitt öga, att jag icke sommar,
hjälp mig städse stå i blodet tvagen!
När du kommer, slut mig då i famnen
och mig för till evigt trygga hamnen!

Stave.

Från missionärerna.

Ur enskildt bref från Folke.

Üin-ch'eng den 1 nov. 1897.

Käre broder!

Frid!

Jag kommer just nu från missionsmöte i Hai-cheo. Känner mig sönderbråkad och svag. Jag förkylde mig visst på kvällen där i går, så jag fick svår kolik. Tjäders skötte dock om mig på bästa sätt, så att det onda stäfjades i sin begynnelse men har dock lämnat sina märken. Det var en välsignad konferens. En tysk-amerikansk broder Dryer från K'ü-ou var med och talade kraftigt. Det var förvånande att höra honom, med hvilken lätthet han uttryckte sig, fastän han ej varit ute mer än omkring 2 år. Mötesbesökande från P'u-cheo, Lin-chin, Ü-hsiang voro närvarande. På eftermiddagens vittnesbördsmöte steg en upp och anmärkte: Hur mycket hafva vi ej att prisa Gud för! För tre år sedan, när jag flyttade ned till P'u-cheo med min familj, var jag den enda i hela trakten, som kände Herren. I torsdags afton samlades 32 personer i ett värdshus i Ü-hsiang till bön på väg till mötet. Tänk hvad Gud gjort på tre år! De voro mycket glada och frimodiga. Tänk om det blott funnes skördemän för detta fält! Så t. ex. är H. Tjäders distrikt, 5 à 6 sv. mil långt och öfver 4 sv. m. bredt, öfversålladt af hundratals byar och stora städer. Det är uppmuntrande, och det är nedslående att vara med vid dessa möten, uppmuntrande att se, hur riket utbredes, trots de få som verka för dess utbredande, och nedslående att se, huru liten vård kan lämnas dessa som tro, och hur litet kan göras för de utomstående.

C. H. Tjäder med fru.

Våra jullådor ha just nu anländt efter ett års lång resa. De voro välkomna. Sakerna voro väl bibehållna, och vännerna ha sändt oss mycket präktiga saker. Vi äro så tacksamma för vännernas gåfvor. De fylla verkliga behof och äro därför dubbelt välkomna.

Var snäll och bed Gud, att bröder snart måtte komma, ty vi stå rådlösa.

* * *

Till en enskild vän i landsorten skrifver Folke:

»*Vi äro mycket lyckliga här. Mycket arbete, krafter att arbeta, Guds fadershand bärande oss hvarje dag, tänk hvilken nåd!*»

* * *

Fröken *Frida Prytz* meddelar, att två af hennes skolflickor, nämligen Manao och Mei, blifvit döpta. Hennes

glädje är mycket stor öfver dessa förstlingsfrukter. Det skall säkert också glädja missionsvännerna att höra härom, liksom det varder glädje i himmelen inför Gud och hans änglar öfver en syndare, som bättrar sig och lefver.

* * *

Axplock från Tong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Okt. 12.

Vi äro nu åter inne i den bästa tiden. Broder Sandberg har för hösten och vintern fått arbetet i distriktet på sin lott, under det jag ägnar mig åt verksamheten i staden. Den länge närda önskan att få börja opiumasylverksamhet har förverkligats. Ännu så länge hafva blott tvenne patienter kommit, men vi hoppas få flera. Det är nog många, som vilja komma, men som ej våga. »Hvem vet, hvad de ha för sig därinne? Då vi få se, att någon verkligen blifvit afvand, skola vi komma.» Misstro och fördomar gå icke så lätt att få bort. Då och då få vi höra historier om oss. Visste vi *allt,* som sades om oss, skulle vi kanske blifva modfälda.

I går hörde jag en präktig en, förtjänt att bevaras i minnet. I vårt förra hus troddes det allmänt, att vi i apoteket hade en trägubbe, »ja, det vill säga», sade gumman, som berättade historien, »då *vi* sågo på den, var det blott en trägubbe, som räckte från golf till tak, men då *ni* voro ensamna, var det en lefvande man, som åt barn!» »Nå, trodde ni denna historia», frågade vi gumman Uang, nu troende, som omtalade den för oss? »Ja, det gjorde jag visst, och en dag, då jag var hos er, beslöt jag att undersöka, huru det förhöll sig med saken, och då ni gingo efter medicinen, följde jag med för att se.» »Nå, hvad såg ni?» »Ingenting!» (Mu-iu kå saaar!) sade gumman och skrattade. »Ja, nu så är då inte Tong-cheo-fu säkert längre för utländingarne, ty de hafva fört dit kanoner.» Så hette det för några dagar sedan t. o. m. ute på landet, blott därför att några sett våra järnkaminer, då de anlände!

»Utländingarna hafva inga knäskålar och måste ha hjälp, då de skola lägga sig och stiga upp», det är en annan trosartikel. Ej underligt att de enfaldiga hållas på afstånd från oss af fruktan att blifva offer för någon af våra många konster. De, som nu komma till oss för att blifva afvanda från opium, måste stanna här minst en månad och därutöfver. Det är roligt gifva akt uppå, huru de så småningom afväpnas. De första dagarna komma de ej så godvilligt med på morgon- och aftonbönerna, och då någon till äfventyrs säger ett smädeord, därför att de äro hos oss, rodna de och blygas. Så gå några dagar, och de taga med lif och lust del i mötena, modet växer, och skulle nu någon säga något, så heter det: »hvad pratar du, de äro mycket bättre än vårt folk!» »Så lyse edert ljus för människorna.»

Våra söndagsmöten äro fortfarande besökta af flera än lokalen kan rymma, men någon verklig hunger och törst efter rättfärdighet förnimmes ej hos någon. Vi så och veta ej hvart utsädet faller. De flesta nicka på hufvudet och gifva sitt bifall, men det är allt. Många komma om och om igen men stå på samma punkt. Emellertid få vi glädjas åt att ordet blifver predikadt och fröjdas i hoppet åt den vissa skörden, ty säger ej Paulus: »*vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna!*»

Nov. 3.

I går afton, strax efter mörkrets inbrott, förrättades strypning af en mördare. Jag åsåg ej tilldragelsen, ehuru den förrättades vid ett gathörn några alnar från vårt hus. Mannen, en äldre man, hade med en yxhammare slagit ihjäl en annan, och nu kräfde rättvisan hans lif. Andra till varnagel företagas dylika afrättningar inför folkets ögon. Hvad nu själfva strypningen angår, så är det en lag i Kina, att *färgare* skola förrätta densamma, emedan de äro vana vid att *vrida kläder.* Den tillgår på det sätt, att sedan den lifdömde fått en skål brännvin, ett rep lägges om hans hals, och två karlar ställa sig en på hvardera sidan af honom. En käpp fästes i hvardera ändan af repet och så vrida de åt motsatt håll tre gånger, med tre rums mellantid. Om detta är för att föröka kvalen, vet jag ej. Sedermera får kroppen ligga kvar på gatan en half dag eller så till allmän åskådning.

En doktor Liang har nu kommit till oss en längre tid, söndagar såväl som hvardagar. Om hvardagarna kommer han efter mörkrets inbrott i tid för vår aftonbön, en annan Nikodemus. Systrarna hafva fått tillträde till hans familj. Han synes mena allvar med att han kommer, men vi fröjda oss med bäfvan. Härom kvällen talade jag med honom om Nikodemus och berättade, huru han ock kom efter mörkrets inbrott af fruktan för människor, men hurusom af den ringa början och svaga tron utvecklades så mycket mod att han, då lärjungarne flydde och bäfvade, öppet kom fram med kryddor för att balsamera Jesu lekamen. Herren vill ej utsläcka en rykande veke. Vi hafva en öfverstepräst, som *kan* hafva medlidande med våra svagheter! Ära vare Gud!

* * *

Shang-hai den 25 dec. 97.

»Varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»
1 Kor. 15: 58.

Vi äro lyckliga och tacksamma till Gud, som nu ledt och hjälpt oss så långt på vår färd som till Shang-hai. Kinas jord hafva vi satt vår fot på, och vi längta att få gå vidare till vår bestämmelseort, som för en tid blir Yang-chau. Dock var det godt att hvila här några dagar efter den långa sjöresan, som på det sista var stormig. Herren var oss nära och bar oss igenom till den önskade hamnen, tack och lof! Vi hade tänkt få fortsätta i dag, men det är ej någon passande båt som går, så nu veta vi ej säkert, när det blir, ej heller äro våra kinesiska kläder riktigt färdiga. Skaran af missionärer blef förökad i Hongkong, där ej mindre än 9 systrar från Australien förenade sig med oss. De gå ut från C. I. M. och anlände tillsamman med oss på söndagen d. 21:ta hit till hemmet, och komma vi också att vara tillsamman i Yang-chau, så vi blifva ganska många där. Herren tycks fortfarande sända flera kvinnor än män till sitt verk i Kina. — Våra angelägenheter har Herren hjälpt oss så trofast med hela vägen, och här hafva vi också blifvit bemötta med så mycken kärlek och omvård-

nad i allt. Herren håller sitt löfte: »*Och när han har släppt ut sina egna får, går han framför dem och fåren följa honom, ty de känna hans röst.*» *Ja, tack och pris!* Han är alltid nära och talar ljufligt till oss.

Vi hafva ett par gånger varit på besök hos en fröken Andersson, en svenska, som bor här i Shang-hai och verkar bland skandinaviske sjömän. Vi hade kära möten båda gångerna, och Guds ande var verksam ibland oss; det är så underligt att få hafva svenska möten härute i Kina. Fr. Andersson har varit här i 5 år, och hennes arbete tycks vara mycket välsignadt. Herren har ledt henne så underbart och öppnat dörrar för henne, så att hon hoppas snart få ett eget litet hus här att samla sjömännen uti. Tills vidare hyr hon en mycket treflig lägenhet, och Herren förser med allt.

Väderleken här är som hos oss i okt., kanske något kallare, åtminstone känna vi det så, ty vi ha ju så nyss lämnat det varma klimatet. Hur kärt skulle det ej hafva varit, om vi nu kunnat gå direkt upp till våra svenska syskon i Shansi, men därpå få vi ännu vänta en tid. Bedjen för oss, att vi så snart som möjligt må blifva i stånd att gå till det verk, som Herren beredt åt oss där uppe. Bedjen att mycken kärlek och tro på att Gud är mäktig att göra stora ting må gifvas oss. Fienden försöker ständigt få våra blickar på de svåra omständigheterna och mörkrets makt. Må vi få nåd att hålla vår blick stadigt på Jesus och denna enda stora omständighet, att Herren är omkring sitt folk ifrån nu och till evig tid. Han vill också vara kraftigt med oss här, om vi af helt hjärta stå för hans räkning bland detta djupt sjunkna folk.

D:r H. Taylors ankomst till Kina vid jultiden emotses med glädje. Det skall blifva mycket kärt att få se honom igen, om Gud så vill. Huru underbart har icke Gud välsignat C. I. M. och utvidgat den. Det är stort att få se det på så nära håll härute, och hvilken nåd af Gud, att vi svenskar också få vara med. Herren vare tack och pris för detta! Ps. 20.

Eder i Herren förenade
Mina Svensson.

* * *

Yang-chau den 7 dec. 1897.

Älskade missionsvänner!

»*Och jag skall låta de blinda gå på den väg, hvilken de icke känna; på stigar, hvilka de icke känna, skall jag föra dem. Jag skall förvandla mörkret framför dem till ljus och ojämn väg till slättmark. Sådana äro de ting, hvilka jag vill göra och hvilka jag ej skall uraktlåta.*»
Es. 42: 16.

Pris ske Gud, han, som lofvat detta, är ock mäktig att hålla det både för individer och för nationer! Personlig erfarenhet har lärt mig detta, och det är ett skönt löfte att få framhålla för de i hedendomens mörker insvepta, arma kineserna.

Den långa växlingsrika resan är nu tilländalupen, och vi hafva nu fått slå ned våra tältpinnar för någon tid här i Yang-chau, där vi äro omgifna af hedendomens mörker och nöd på alla sidor. Endast 50 omvända finnas i denna stad men afgudatempel i mängd, 2 alldeles invid våra egna dörrar. Staden är i ordets fulla bemärkelse hemsk att skåda med sina smala, smutsiga gator och låga, dystra hus; det i trasor höljda folket är en stor kontrast till hvad vi äro vana att se och vara omgifna af; men ära vare Gud, vi gingo ej ut för att söka bekvämlighet eller jordisk lycka, utan vi gingo ut för att »bära högt den hvita fanan» och låta några strålar af Jesus, »världens ljus», lysa in i mörka hem och mörka hjärtan; därför kunna vi prisa vår Gud, att han ledde oss hit, där nöden är så stor och behofvet om hjälp så himmelsskriande. Ack, vänner, om ni blott för en enda dag finge skåda in i en hednisk stads elände och blott för en dag känna hedendomens nöd hvila på edert hjärta, sannerligen ni skulle ropa till Gud med mera allvar och till det yttersta ansträngа edra krafter i arbetet för hedningarnas frälsning. Pris ske Gud för hvad som göres i vårt älskade fosterland och för alla trogna böner, som uppsändas; men, vänner, det är omöjligt att känna detsamma på afstånd, som då man är midt inne i eländet. Gud gifve jag kunde skria högt, att Jesus har kommit att frälsa syndare. Min tunga måste vara stum ännu, men mitt hjärtas språk är bön, bön för de arma, att Herren skall gifva ljus efter sitt löfte.

Jag hörde i går en glädjande omvändelsehistoria berättas, som jag måste meddela eder, ty annars blir taflan, som jag målat så mörk. En medelålders man, boende strax utanför ena stadsporten, låg sjuk en längre tid af något bröstlidande. En missionär besökte honom upprepade gånger, och han fann honom mycket knotande och vresig. Slutligen anammade han sanningen och blef omvänd, då hans hela väsende blef förvandladt, så att alla hans grannar kunde se, det något märkvärdigt hade försiggått med honom, och ännu mera skulle de få se. Han blef bättre och kunde börja arbeta litet; nu blef hans första tanke denna: hvad skall jag göra för Jesus, som gjort så mycket för mig? Han var mycket fattig, men kärleken finner alltid utvägar. Han ägde en liten bit jord, på den skulle han bygga ett bönhus, men han hade intet att bygga för. Så började han bära vatten för västra och södra stadsportarna, hvarigenom han förtjänade en liten summa, som han ej tog ut; den fick växa under ett och ett halft år, tills han kunde börja bygga. Nu byggde han själf huset, och för några veckor sedan blef det färdigt. Där predikar han själf dagligen om Jesus och hans kärlek. När han kan få hjälp att predika, så tager han emot sådan med glädje. Allt är i liten skala, men är det icke stort att se, hvad som kan göras, där hjärtat är fullt af kärlek till Jesus?

Nu snart afgår posten, och dessa rader äro afsedda att få bli en nyårshälsning till alla kära missionsvänner hemma i Sverige, kända och okända. Bedjen för oss och hjälpen oss sålunda i vårt arbete med språket! Bedjen för våra lärare, de äro ej frälsta. Alla systrarna förena sig med mig i innerliga hälsningar.

Genom eder i Jesus mycket lyckliga
Sigrid Engström.

* * *

En glädjedag i Tong-cheo-fu.

Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen.

Den dag jag ropade, svarade du mig, du ingaf mig mod och min själ fick kraft.

Nyss hemkommen från syskonen Berg vid Västra ga-

tan, vill jag sända en liten hälsning öfver land och haf till de älskade syskon i Sverige, hvilka en sådan kan glädja.

Det är en glädjedag i dag. En anledning därtill är, att fru Augusta Berg med sina två gossar, efter några veckors vistelse i Üin-ch'eng, återvändt på morgonen. De reste dit till konferensen, men som syster Augusta var klen och lille Henrik sjuk, hvilket han varit flera månader, beslöto de sig för att stanna kvar en tid, i hopp att ombyte skulle göra dem godt. Så har det äfven gjort, och i morse anlände de friska och glada, och lille Henrik så tjock, fet och rödblommig igen, som han var för ett år sedan. I e. m. hafva vi varit öfver dit och välkomnat dem. Det var så kärt att åter få sitta tillsammans en stund omkring Guds ord och uppsända vårt förenade lof och pris till Herren för all undfången nåd och på nytt inviga oss till vår Mästares tjänst.

En annan anledning till glädje är den, att den kära julklappslådan kommit. Ord kunna ej uttrycka, hvilken glädje det är att få mottaga hvad I, kära vänner, i kärlek sändt oss. Tack! »Eder lön vare fullkommen när Herren Israels Gud.»

* * *

I fredags kommo bror Teodor och evangelisten »Li» hem från en 14 dagars missionsresa i distriktet. De hade rönt mycken välvilja af folket och fått sälja slut på alla de böcker de medfördt, hvilket ej var ett litet förråd.

* * *

I går kom jag hem efter några dagars vistelse i en by hos kristna vänner. Vi hade mycket roligt tillsammans därute. Jag fick då höra om en deras granne, som beslutat sig för att förra söndagen gå hit på »li-pai». Af sin husbonde blef han dock nekad. Våra vänner där tro, att han är påverkad af Guds Ande. *Bedjen för honom!*

Ibland få vi så under jubel, ibland under tårar, och vi veta icke, hvilket som lyckas bäst, men Guds löfte står fast, att hans ord icke skall vända tillbaka fåfängt, utan göra hvad honom täckes och hafva framgång i det, hvartill han utsänder det.

En fridens och kärlekens hälsning till alla, som älska vår Herre, Jesus Kristus.

Edert lyckliga sändebud i Sinims land.

Emilia Sandberg.

Tong-cheo-fu den 25 okt. 1897.

Strid och seger.

Af *R. Bergling.*

V.

Forts. fr. novembernumret.

Men huru gick det med San-ch'uan, vår husvärd i Liu tsï-tsuen? Lyckades han fly, eller fingo hans grannar tillfälle att släcka sin vrede på honom? — Herren till pris, lyckades vi rädda honom undan de mordlystnas händer, ehuru han upprepade gånger varit så nära döden.

Den afton, då grannarna refvo taken af hans hus, och han med knapp nöd undslapp deras händer, kom han sent omsider till sin moder, där han hölls gömd under några dagar.

Då byfolket emellertid förlorade rättegången, började man planlägga att hemligt taga San-sh'uan af daga, för att åtkomma hyresbeloppet och sålunda undgå de omkostnader för husets reparation, som blifvit dem ådömda.

Samma afton, som mandarinen suttit till doms öfver saken, kommo hans äldste broder m. fl. och berättade för honom, att mandarinen gjort San-ch'uan ensam ansvarig för det hela. Tidigt påföljande morgon skulle poliser komma för att gripa honom, binda och piska honom och sedan kasta honom i fängelse.

Brodern, som låtsade hysa medlidande med honom, uppmanade honom enträget att genast taga till flykten och bege sig till en plats minst 20 dagsresor bort från hemmet, och skulle detta vara enda sättet för honom att undfly »Yamens» ändlösa tortyrredskap.

Den stackars husvärden trodde historien, och med ett litet knyte under armen flyr han midt i natten sin väg. Han åtföljdes af brodern och några andra hjärtlösa grannar. Då de kommo ett stycke utanför byn, togo de afsked af honom, sägande: »Vi hoppas, att du nu är förståndig och hörsammar vårt råd. Fly minst så långt som vi sagt, och hys ej någon tanke på att återvända förr än efter 10 år. För öfrigt må du veta, att därest du inom den tiden vågar visa dig på orten, så betyga vi alla med en mun, att dina dagar äro räknade».

Därpå uppdrogo de åt en af dem för ändamålet lejd bof att följa honom 20 dagsresor upp mellan bergen. Denne var ock tillsagd att, i händelse San-ch'uan sökte fly eller göra motstånd, slå honom ihjäl och kasta hans döda kropp i någon klyfta.

En vecka senare var vårt hus repareradt, ehuru mycket dåligt. Byläraren kom då och begärde att få hushyran af Ting. »Nej!» svarade denne; »icke alienast nekar jag att erlägga hyran, utan i Berglings namn återfordrar jag äfven San-ch'uan, ty B. har sagt mig, att han ger sig ingen ro, förrän S. är återgifven åt sin hustru och sina barn».

Som ett »åskslag» syntes detta verka på den annars så förhärdade mannen, som trodde oss vara fullt omedvetna om hans mörka planer, och under det hans hy förmörkades, svarade han med darrande stämma.

»Har *jag* någon del i min brors rymmande?» — »Jag känner alltför väl till edra hjärtlösa planer, och det går er illa, om ni ej ofördröjligen sänder män att hinna upp honom och hemföra honom», svarade Ting.

San-ch'uan hade emellertid, innan han lämnade hemmet, anförtrott åt sin äldste son, en 14-årig gosse, att han, så framt det vore möjligt, snart skulle återvända och gömma sig i närheten af hemmet, hvarifrån han ville låta höra af sig, tills dess faran vore öfver, och han kunde framträda. Han bad ock gossen i hemlighet underrätta Ting därom.

Naturligtvis hölls uppsikt öfver San-ch'uans hustru och barn, så att de ej skulle få träffa Ting. Gud ledde det dock så, att då gossen vid ett tillfälle var ute på en åkerteg, hände det sig, att Ting kom gående, och gossen fick så berätta för honom om fadern och lätta sitt betryckta hjärta. Ting tröstade honom då och bad honom meddela sin moder och sina syskon samt fadern, då han lät höra af sig, att »han ej hade *något* att frukta, ty mandarinen hade i alla afseenden afkunnat domen till hans förmån, och för byfolket ville Ting så långt möjligt var beskydda honom».

San-ch'uans flykt blef ej lång. Efter 2 dagars vandring, då han kom till ett värdshus, föregaf han sig vara sjuk och urstånd att gå vidare. Här lät sig ock han följeslagare öfvertalas att återvända. Själf begaf han sig ock om ett par dagar tillbaka och gömde sig hos en sin släkting. Då Ting hört därom, lät han efterskicka honom, och efter mörkrets inbrott en afton sammanträffade de utanför byn, då Ting tog honom med sig till hans hus, det vi hyrt.

Vid åsynen af San-ch'uan påföljande dag uppväcktes en storm af ovilja från invånarnas sida. — Alla de skäl, som anfördes, och de planer, som sattes i verket för att hämnas på honom, måste jag emellertid af brist på tid förbigå.

Ting lät dock byfolket veta, att de ej blott hade att göra med S. utan äfven med honom. Skulle S:s lif tagas, måste de samtidigt också taga hans, och de hade att bära följderna för hvad de gjorde. Under de därpå följande 14 dagarna måste ock S. troget följa Ting såväl natt som dag. Därefter voro sinnena något lugnade, så att han midt på dagen kunde gå ut ensam och längre fram flytta med sin familj till en by i närheten.

S:s äldste broder hade emellertid ej gett upp hoppet att kunna undkomma omkostnaderna för husreparationen. Att börja med skulle han tvinga S. att betala allt. Då denne ej kunde det, skulle han slippa med hälften. När icke heller det kunde ske, anklagades han åter inför mandarinen, som på grund af falska vittnens intyg förleddes att göra S. samt tvenne hans bröder, en äldre och en yngre, ansvariga för halfva omkostnaden. Dessa inlämnade då en försvarsskrift, och med hjälp af Ting, som äfven följde dem in i domsalen, befriades de från alla utgifter. Då Ting klagade öfver reparationen, sägande att han ej kunde i det skick, som huset var, öfverlämna det åt Bergling, dömde mandarinen, att de, som varit med om husets rifvande, också skulle få bekosta den andra reparationen, hvilken ock måste göras så, att B. godkände den.

Att så där få se alla sina planer i grund krossas har nog gjort den stolte, Kristus-fientlige kandidaten godt. De stackars arbetarne, som han lofvade 150 cash hvar för hjälpen vid ödeläggandet af huset, och som dömts att bekosta den andra reparationen, får han fåfängt fordra bidrag af. De svara honom alla liksom med en mun: »Ni fritog oss ju alla från första stund från *allt* ansvar; därtill lofvade ni att gifva hvar och en af oss 150 cash för arbetet. Dock, icke *en* cash har ni gifvit, och huru kan ni då vänta, att vi skola vara villiga att reparera.

Riktigt i »knipan» var nu därför kandidaten, ty under ett lif fullt af rättegångar har han blifvit fattig, och ingen synes villig att dela hans omkostnader.

För 3:dje gången stod han alltså färdig att med denna sak vända sig till rätten; denna *enda* gång med utsikt att vinna, enär det endast gällde att få den vid förra tillfället afkunnade domen utförd.

Då jag emellertid kände det svårt, att mandarinen för vår husaffär för 3:dje gången skulle besväras och hela summan, hvarom det slutligen var fråga, ej belöpte sig till mer än 30 à 40 kr., föreslog jag för vår missions »Finanskommitté», att missionen skulle utbetala den för att därigenom afvända åtskillig fiendskap. Härtill samtyckte kommitteen, hvadan vi förekommo den sista rättegången, och den lofvade penningehjälpen tyckes hafva verkat såväl å kand. som de öfriga likt balsam i brustna sår.

Med en känsla af djup tacksamhet till Herren och med lättadt hjärta se vi nu tillbaka på de flydda månaderna. Det har varit en strid hetare än vi någonsin kunnat ana. Tydligt hafva vi spårat, att satan är vred öfver att han måst utrymma tvenne af de platser, där han fordom fritt härskat. Vi hafva ju ryckt in i hans eget läger. Ej under därför, om han rasar.

Gud ske lof, att vår fiende, ehuru stark och vred, likväl *är besegrad*, och att vi, ytterst svaga och skröpliga i oss själfva, dock höra till *Segerfurstens* här, han, som utgått för att *segra* och *besegra*. — Måtte vi aldrig glömma att Segerfursten *kan ej* lida nederlag och att »korsbanéret», om det höjes, går fram till seger.

Förbarma dig!

Månget vilset hjärta söker
efter strand på lifvets haf,
efter fyrbåk, som i natten
hindrar det att gå i kvaf.
Själ, så låt din kärlek brinna,
lysa seglar'n uti hamn,
hjälp den fallne frälsning vinna
uti Jesu Kristi namn! **Stave.**

"Sinims Land,
Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

utkommer i början af hvarje månad och kostar på posten per år 1 kr., halfår 50 öre, förutom postporto, som är 20 öre.

Tidningen innehåller kortare uppbyggelsestycken, artiklar af mera framstående författare på missionsområdet, skildringar, bref och notiser från missionärerna, småbitar, berättelser samt porträtter och illustrationer.

Ett dubbelnummer lämnas i hvarje kvartal.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, då de insända rekvisition direkt till redaktionen.

Stockholm i jan. 1898.

Redaktionen.

Meddelande.

Det skall glädja missionsvännerna att höra, det vi hafva att emotse ett besök af Mr W. B. Sloan, sekreterare för »China Inland Mission». Mr Sloan, som för ett par år sedan efterträdde den åldrige Mr B. Broomhall, har någon tid deltagit i arbetet på missionsfältet. Han anländer hit från Finland i slutet af mars och stannar i Stockholm omkring en vecka, hvarefter han kommer att besöka några platser i landsorten. Må Herren i rikt mått välsigna hans besök hos oss till upplifvande af missionsintresset. Matt. 7: 7.

En jullåda

hoppas vi få sända till våra missionärer i början af maj månad. Släktingar och vänner, som önska sända dem julklappar till julen 1898, må därför före den 1 maj insända sina gåfvor under adress *Josef Holmgren*, Lästmakaregatan 30, Stockholm.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. MARS 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Redo, alltid redo. — Ett besök på platsen för Kina Inland Missionens uppkomst. — Afskedsord. — Bibeln i Kina. — Kina förr, nu och i framtiden. — Från missionärerna: Bref från E. Folke, R. Bergling, E. Ulff, G. Stålhammar, M. Ramsten, M. Pettersson. — Mor Chang. — Den kinesiske tiggaren. — Kina (poem). — En färd på Yang-tse'kiang. — Till missionsvännerna. — Tacksägelse- och böne-ämnen den 14 mars 1898. Porträtt: R. Bergling med fru.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löftnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*
AUGUST BERG, *vice föreståndare.*
A. HAHNE, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
185.	O. A. O., Östervåla	14:	30
186.	Sparbössemedel från M. S., Hernösand	10:	80
187.	Dito gen. K. F. K., Asbysand	22:	—
188.	Kollektmedel gen. dito	8:	—
189.	Sparbössemedel från E. D., Orsa	7:	20
190.	Kumlaby lilla mfg gen. A. P. F.	12:	—
191.	Gen. A. G. W., Tjällmo	10:	—
192.	Walla missionsförening, Tjörn gen. A. B.	75:	—
193.	Finspongs syförening gen. N. P. E.	25:	—
194.	Onämnd, Helsingfors (50 finska mark)	35:	75
195.	Telegrafisternas mfg i K. M. A. gen. F. H.	70:	—
196.	H. W:s sparbössa	58:	—
197.	A. N. gen. N. P., Pilstorp	2:	—
198.	L. P., gen. dito	5:	—
199.	N. J. gen. dito	5:	—
200.	N. P. P.	5:	—
201.	Djurstorps rotes arbetsfören. gen. J. E. C.	35:	—
202.	Redbergslids syförening gen. S. R. (skolfonden)	35:	—
203.	Sparbössemedel gen. P. O., Granby	15:	—
204.	Onämnd till skolfonden gen. dito	70:	—
205.	Söndagsskolbarnen vid Sannahed gen. dito	5:	—
206.	Älfvestads ungdomsfören. gen. K. A. N.	25:	—
207.	Sparbössemedel gen. H. D., Skellefteå	153:	50
208.	G. R.	5:	—
209.	K. G. M.	10:	—
210.	»Herrens tionde», E. och J. R.	26:	—
211.	H., Järdslösa, Ålandsstation	8:	—
212.	L. K., Stockholm till flickskolan i Ishi	200:	—
213.	Försålda syföreningsartiklar gen. H. B.	57:	—
214.	Från Boda gen. A. D., Ofvanmyra	30:	—
215	Kollektmedel gen. O. A. O., Östervåla	19:	07
216.	A. G., Lindemålen, Säby gen. K. B.	2:	—
217.	Tranås jungfruförening gen. dito	60:	—
218.	Några vänner gen. J. R., Ingatorp	25:	—
219.	C. E., Frösängen gen. M. E. B., Ödeshög	15:	—
220.	Sparbössemedel från Ingelstorp gen. F. M.	50:	—
221.	Hugo Linder till opiumasyl	40:	—
222.	Evy., Kristiania gen. J. R.	100:	—
223.	Sparbössemedel från C. F. P., Skattungebyn	15:	—
224.	Berga syförening gen. J. S., Högsjö	50:	—
225.	Fören. E. W. gen. E. B., Västervik	25:	—
226.	A. G:s och M:s sparbössa gen. dito	2:	50
227.	Från Sollefteå gen. E. B.	50:	—
228.	Sparbössemedel gen. dito	10:	40
229.	Landeryds mfg gen. A. L. S.	20:	—
230.	O. L., Gäfle	12:	—
231.	Vid en bönestund i Skutskär den 13/2 gen. J. R.	12:	19
232.	Kollekt i Gäfle den 13/2 gen. J. R.	42:	56
233.	Vid ett samkväm på K. F. U. M. i Gäfle	17:	—
234.	M. K., Uppsala	15:	—
235.	O. G., Trosa	5:	—
236.	Mor i Linnekullen gen. G. H.	5:	—
237.	A. i Kamforstorp gen. dito	5:	—
238.	Testamentmedel efter Karl Andersson, Sotäng	51:	60
239.	C. J., Södertälje gen. H. S.	5:	—
240.	S. P., Kristiania gen. J. R.	103:	50
241.	A. och B., Svenstavik	20:	—
242.	H. R. H., Hammarlöf, Fjärdingslöf	50:	—
243.	Ur en sparbössa gen. L. H., Norrköping	1:	—
244.	Af en vän till Kina gen. dito	12:	—
245.	Å kinakort gen. dito	19:	—
246.	Fru Ida A. gen. dito	40:	—
247.	H—r, Jönköping gen. Efr. S.	6:	72
248.	A. A. gen. dito	5:	—
249.	G. W—m gen. dito	10:	—
250.	P—n gen. dito	5:	—
251.	En flicka (sparbössem.) gen. dito	4:	58
252.	Systrarna E:ms söndagsskola (till huset i Tong-cheo-fu)	30:	—
253.	»Kinesernas vänner» till H. Linders underhåll gen. dito	125:	—
254.	En sparbössa	4:	70
255.	» »	16:	96
256.	Sparbössemedel från Norra Skärstad gen. F. R.	30:	—
257.	Östads kristl. arbetsfören. gen. A. A.	50:	—
258.	Ur ett barns sparbössa gen. K. B., Tranås	5:	25
259.	O. G., Säby gen. dito	13:	50
260.	Rättaren i Gripenberg gen. dito	5:	—
261.	H. F.	2:	25
262.	Ev. Luth. mfg i Växiö gen. J. P. J.	8:	14
263.	Onämnd Gäfle (till julgåfva åt Kina)	20:	—
264.	Sparbössem. gen. E. G., Sollefteå	60:	—
265.	M. J., Göteborg	50:	—
266.	Syföreningsmedel från Malmö gen. J. S.	420:	25
267.	Onämnd gen. dito	280:	—
268.	A. H. gen. dito	10:	—
269.	G. B. gen. dito	3:	—
270.	Syföreningsbössan gen. dito	6:	88
271.	K. F. U. K:s missionsaftnar gen. dito, till medicinfonden	5:	04
272.	Gen. H. R., Malmö	80:	25
	Summa kronor	3,196:	89

Med varmt tack till alla gifvare.

Deras brännoffer och deras slaktoffer skola vara till välbehag på mitt altare, ty mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk. Es. 56: 7.

Redo, alltid redo.

Af *Rev. G. H. C. Magregor.*

Redo är ett ord, som i all enkelhet uttalar Guds medarbetares ställning. Vi måste vara redo för hvad helst vår konung begär af oss. I våra dagar i synnerhet har Guds församling en underbart stor uppgift sig förelagd. Herrens återkomst är nära för handen, och likväl har hittills blott en tredjedel af vårt släkte nåtts med evangelium. För hvarje dag höres från alla missionsfält allt starkare och starkare det uppfordrande ropet efter flera missionärer. Herren säger oss, att hans »ärenden äro brådskande». »Se, jag kommer *snart!*» Vårt svar på Herrens uppfordran till beredvillighet borde i sanning vara, att vi stå »*redo*». »Till allt hvad vår Herre konungen täckes äro dina tjänare redo.» 2 Sam. 15: 15. (eng. öfv.)

Vi vilja nu se hvad som innefattas i att vara »redo». *Det åligger en stridsman att vara redo.* Guds medarbetare måste vara goda Jesu Kristi stridsmän. Hvad är då egentligen utmärkande för en stridsman? Han är *redo* till strid. Afsikten med militärisk uppfostran och planen med militärisk organisation är att ställa stridsmannen med ögonblicklig hastighet just på den punkt i striden, där han i den afgörande stunden kan möta fienden. En stat må hafva aldrig så utmärkta resurser för öfrigt, men äro ej stridsmännen *redo*, skall resultatet blifva nederlag.

För att en stridsman skall kunna vara redo kräfvas åtminstone tvenne ting.

1. *Han måste öfverlämna sig själf i en annans tjänst.* En god stridsman får ej tala om och handla efter sin egen vilja utan måste underkasta sig ovillkorlig lydnad. Huru tapper, stark och frimodig han än är, såsom stridsman är han ej redo och duglig, förrän han utan inskränkning offrar sig åt den han tjänar.

2. *Han måste vara afskild för sin tjänst.* En god stridsman är intet annat än en stridsman. I gamla dagar voro de europeiska makternas arméer sammansatta af arbetare inom olika yrken, hvilka kallades till krigstjänst endast då krig stod för dörren. Men dessa voro ej redo. Nu mera måste dock stridsmannen offra all tanke på annan sysselsättning och offra sig för striden. Han har intet hem, ingen affär; han är skild från alla öfriga omsorger för att kunna vara redo. Så måste ock Guds medarbetare utan förbehåll vara öfverlämnade åt Herren för att lyda honom, om de skola kallas stridsmän *redo* för honom. Den Helige Ande är ledare af Kristi verk på jorden. Han väntar på att få leda oss framåt till seger. Men han kan endast gifva seger genom dem, hvilka under allt låta honom fritt få utföra sina egna planer.

Vi måste ock vara afskilda för honom. Om Herrens verk på jorden skall blifva utfördt, måste vi i *allt* vårt görande och låtande vara besjälade af samma ande som grefve Zinsendorf, hvilken sade: »Jag har blott en åtrå, och det är — *Jesus*».

Det åligger tjänaren att vara redo. Liksom af en god stridsman så ock af en god tjänare fordras beredvillighet. I fråga om tjänarens beredvillighet gifves det dock ej blott själfuppoffring och afskildhet utan ännu något mera, nämligen *uppmärksamhet.* Detta utmärkande drag af en god tjänare omnämnes uti Ps. 123: »Si, såsom en tjänares ögon till sin herres hand och en tjänarinnas ögon till sin frus hand, så stå våra ögon till Herren vår Gud.» För att kunna vara uppmärksam kräfves dock tystnad och tålamod. Den goda tjänaren är alltid redo att lyssna till husbondens befallningar. Tjänaren handlar ej oombedd och är villig att vänta, till dess befallningen uttalas. Men när befallningen är gifven, är han redo att genast sätta den i verket och detta med ett *begär* efter att lyda. Herren gifve, att Guds barn ägde mera af denna åtrå efter att uppfatta och utföra Guds befallningar! Herren gifve ock, att vi under helig stillhet mer än hittills öfvade oss uti väntan efter honom, så att, när han spörjer: »*hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap?*» vi må befinnas redo till offer och lydnad, och kunna svara: »*här är jag, sänd mig.*»

Det nyttiga kärilet skall vara beredt. Bilden af ett käril afslöjar för oss en, om möjligt, ännu mäktigare och djupare sanning än de föregående bilderna göra. Saligt är det att vara en god Jesu Kristi stridsman, saligt att vara en god Jesu tjänare, men ännu saligare att vara ett käril nyttigt för husbonden. För att ett käril skall vara nyttigt och redo för användning fordras tvenne ting.

1. *Kärilet måste vara rent.* »Om någon håller sig *ren* — varder han ett käril — nyttigt för husbonden.» Renhet och helighet Herranom äro nödvändiga egenskaper för dem, som skola motsvara Guds afsikter. Det är icke hvad jag gör, utan hvad jag är, som är afgörande för mitt lif. Därför, för att vår tjänst åt husbonden skall lända till hans ära, *så måste vi vara rena.* Därmed menas, att vi dagligen förblifva under blodets kraft till rening »från all synd».

2. *Kärilet måste vara tomt.* Denna nödvändighet förbises ofta. Våra lif och våra handlingar äro mäktiga och välsignelserika i samma mån som Gud får uppfylla dem. Guds närvaro eller frånvaro beror af närvaron eller frånvaron af »jaget» både uti vårt varande och görande. När vi utblottat oss själfva och offrat våra själfviska intressen, uppfyller Gud våra lif med sin närvaro. Då äro vi *redo* för husbondens tjänst. Genom ett sådant Guds verk i oss utföres genom oss »världens evangelisering». Det är icke vi, som utföra det, utan Gud i oss. Låt oss öfverlämna oss själfva åt honom såsom tomma käril, uti hvilka Herren må kunna utgjuta sin egen kärlek och nedlägga sin egen kraft, hvarigenom han själf skall utföra sitt verk till världens evangelisering.

En gudfruktig kines anmärkte: »Salomo använde sju år för att bygga det första templet; Herodes fyrtiosex för att ombygga det andra, men Herren Jesus har allaredan i 1900 hundra år varit sysselsatt med att bereda en boning åt oss.»

Huru härlig den måste blifva, då den en gång blir fullbordad.

Ett besök på platsen för Kina Inland Missionens uppkomst.

Af d:r H. Grattan Guinness.

Ett litet trähus i den stora hedniska staden Hang-shau, ej långt från Shanghai, är platsen, där Kina Inland Missionen fann sitt upphof. Efter att hafva klättrat upp för en stege befunno vi oss först i ett litet arbetsrum, mycket lågt med två eller tre kinesiska bibelspråk på de eljest nakna väggarna. Ifrån detta rum kommo vi in i ett litet sofrum, genom hvars fönster vi kunde se ut i trädgården, som var begränsad af stadsmuren.

Här i denna anspråkslösa hydda bodde d:r H. Taylor med sin familj under 4 år. Härinne brann uti sin ursprungliga kraft en sällsport hängifvenhetens eld för millionernas i Kina frälsning. Från dessa rum uppstego uthålliga böner och tacksägelser till Herren, som för sina stora afsikters fullbordan helgat just denna boning och dess inbyggare. Just här i samma hus bor för närvarande en infödd pastor, som förestår en af infödda grundad församling. På nedre bottnen i en där befintlig bönesal samlas dessa kära infödda kristna till gemensam uppbyggelse. Genom några egendomligt målade fönster tränger sig ljuset sparsamt in i denna sal, som är möblerad med groft tillyxade bänkar. Här sitta dessa anspråkslösa vänner och sjunga på sitt omusikaliska, men hjärtliga sätt Sions sånger, såsom vi i dag hörde dem göra. Vid ena ändan af den enkla helgedomen är det lilla köket förlagdt.

Åtföljd af min måg, d:r Howard Taylor, och min dotter tog jag allt detta i betraktande, under det jag sökte sätta mig in i förhållandena under missionens tidigaste dagar. Jag erkänner, att jag kände mig djupt gripen af allt hvad jag såg. Denna sammanställning af höga och ädla afsikter med ringa, ja torftiga omständigheter talar på ett mäktigt sätt. Fattigdomen och vidrigheten uti omgifningarna på alla sidor, den fullkomliga frånvaron af allt som är tilltalande predikade uti tyst vältalighet om det andliga ädelmod, som dolde sig bakom denna stora lifsgärning, grundandet af C. I. M. Vi stodo där tysta, under det vi tänkte på den underbara utvecklingen från en så anspråkslös begynnelse. Den stora skaran af nu arbetande missionärer i de flesta provinser i Kina, alla förbindelser, som detta arbete äger med öfriga delar af jorden — allt detta stod nu så lifligt för våra sinnen.

Hvad har icke Herren gjort — på det sätt som är för honom karakteristiskt — genom den Helige Andes impuls, icke i ett utan i mångas hjärtan och likväl med ett och samma mål i sikte. »Icke med makt och icke med kraft, men med min Ande, säger Herren. — — Hvem skulle väl förakta den ringa begynnelsens dag?» Icke de, som känna Herrens sätt att använda kärlekens värme för att smälta berghårda hjärtan, att framkalla en Libanons skog af det enstaka fröet och att återuppbygga det nedrifna templet genom de få, svaga och föraktade. Det syntes oss, som hade vi kunnat se eldsbokstäfver på de torftiga väggarna, hvilka för oss upprepade de kända orden: »Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet.»

* * *

C. I. M:s tillväxt.

År 1865, två år efter d:r H. Taylors utresa, funnos här i Hang-shau 7 missionärer och en enda person i hemlandet, med hvilken missionen stod i förbindelse. Trettiotvå år hafva gått sedan dess, och i dag uppgår missionärernas antal till öfver 700, hvilka arbetare äro fördelade på 140 stationer. Missionen äger tvenne tidsenliga hufvudkvarter med en större stab af medarbetare både i Shanghai och London. Grenar af missionen finnas i Australien, Kanada, Skottland, Sverige, Tyskland och nya Zeeland såväl som i olika delar af England. Missionens inkomster hafva ökats ifrån 19,800 till 770,000 kr. om året.

»Hvad har icke Herren gjort», säga vi, då vi se tillbaka på missionens historia, såsom vore arbetet nu utfördt. Men vid det nyligen i Mildmay i London hållna farvälmötet för d:r och fru H. Taylor, hvilka för tionde gången återvändt till Kina, blef icke ett ord yttradt om något afslutadt arbete eller om någon tillbakagång, men väl om de ännu större framgångar, som man väntar. Detta möte var underbart. Den Helige Ande verkade inspirerande till hänförelse för Kinas evangelisering. Vi kände oss alla öfvertygade, att vi skola få bevittna ett Guds verk mäktigare än någonsin.

Vid ett samtal med d:r H. Taylor om den till C. I. M. af den nu hemgångne mr Morton testamenterade summan sade han, att hans första känsla med anledning af denna gåfva var ej glädje, utan »— huru stor visdom behöfves ej för att till den största välsignelsen kunna använda en dylik summa.» Vid testamentet är nämligen fäst det villkor, att medlen icke få användas till underhåll af redan öppnade stationer, utan endast för arbetets utvidgande, nya stationers grundande och nya missionärers utsändande.

Då det emellertid ännu dröjer någon tid, innan testamentet utfaller, glädja sig C. I. M:s missionärer åt de tillfällen, som under väntanstiden gifvas för beredelserna till det, som skall komma. Dessa förberedelser skola bland annat gå ut på att söka fördjupa och stadfästa Guds verk, i synnerhet bland de infödda kristna. Tusenden af de infödda kristna uträtta alltför litet eller intet för utbredandet af Guds verk bland sina landsmän. Kinas evangelisering beror dock till stor del just på de infödda kristna.

Personer, hvilka Gud särskildt har användt i hemlandet till de troendes andliga välsignelse, hafva blifvit ombedda att upptaga arbetet bland de infödda kristna i Kina. Må hvarje missionär såväl som hvarje hemmavarande vän till Guds verk i Kina enas uti gemensam bön om Guds välsignelse öfver detta påbörjade arbete, så att Guds »helighets arm» må blifva blottad »inför alla hedningars ögon.»

Ur *Regions Beyond.*

Afskedsord

Af mr Southey till från Australien genom C. I. M. utgående missionärer.

Bröder och systrar i Herren Jesus Kristus!

Kina Inland Missionens kommitté, som tror, att den Helige Ande utvalt eder till Jesu vittnen i Kina, vill nu i hans namn, som är hufvudet för sin församling, afskilja eder och sända eder ut i det stora evangeliseringsarbetet. Kommittéen är medveten om och har äfven sökt att inskärpa i edert medvetande, att I uti detta arbete kommen att möta många beprövelser och stora svårigheter, hvilka I endast genom Jesu nåd skolen kunna uthärda. I utsändens med det gamla vittnesbördet om Guds kärlek i Kristus Jesus, och i hans heliga namn uppmana vi eder att »i tid och otid» vara redo att aflägga detta vittnesbörd. Älsken icke edra egna lif, utan arbeten natt och dag, så att de, hvilka ännu ej hört om Jesus, må höra om honom och genom Guds nåd frälsas för all evighet. Intet mindre än detta kan tillfredsställa de arma hedningarnas hjärtan, och, jag är viss, intet mindre kan tillfredsställa Jesu eget hjärta. I gån icke ut för att njuta omväxling eller för att se intressanta förhållanden i främmande länder. Jag är viss, att I hafven fattat detta och inför Guds ansikte hafven offrat edra kroppar, själar och andar åt honom för att såsom hans helgade och nyttiga käril vara beredda till allt godt verk, uthärdande allt för de utvaldas skull, att och de må ärfva den frälsning, som är i Kristus Jesus, med evig härlighet.

Jag tror mig säga, hvad Herren bjudit mig att säga eder och hvad kommittéen önskar, när jag säger: vi sända eder *i Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn.*

I Fadrens namn. Vi önska, att I alltid måtten ihågkomma, att »Fadren själf älskar eder», att han älskade eder långt innan I älskaden honom och köpte eder med sin älskade Sons blod, dragande eder till sig. »När I lämnen denna strand och ställen eder färd mot det stora kejsardömet Kina med de många svårigheter, som där skola möta, tagen med eder till eder tros stärkande det ordet: »*Fadren själf älskar eder.*»

I mån gå in och ut bland arga fiender, resa igenom febersmittade distrikt, erfara missräkningar och lida af sjukdom, men kommen ihåg, att Herren är *med* eder. För hans egen äras skull, för hans rikes skull skall ej ett enda hufvudhår krökas på edert hufvud; han kan bevara eder.

I den älskade Sonens namn; i hans namn, som före eder gått den väg, I hafven att vandra, i hans namn, som visste, hvad det vill säga att trött och törstig sjunka ned vid Sikars brunn, bedjande om vatten af en samaritisk kvinna — i hans namn utsändens I. I hans namn, hvars vällukt uppfyller himlars himmel, utsända vi eder och uppmana eder att i tron säga: »Jag hafver Herren framför mig alltid, han är på min högra hand, jag skall icke vackla.» Från min egen erfarenhet kan jag säga, att Jesus kan göra det bittra vattnet sött. I tider af den djupaste nöd kan Herren fylla eder med »outsäglig glädje.» Hans öfverflödande nåd, hans fullkomliga frid och »outsägliga glädje» kunna tillfredställa eder under alla tider.

I den Helige Andes namn. Vi tro, att den Helige Ande, som nederkom från himmelen på pingstdagen, lefver ibland oss i dag. Vi uppfordra eder, bröder och systrar, att I, när I prediken på gator och i gränder, på tempeltrappor eller missionssalar, och I systrar, när I samlen kvinnorna omkring eder, tron på och räknen på fullheten af den Helige Andes kraft. Äfven om I torden befinna eder i svaghet, fruktan och mycken bäfvan »och ej kunnen eller viljen tala ord, som mänsklig vishet lärer, skolen I tala »i andens och kraftens bevisning.»

Låt mig påminna eder, att i C. I M:s kommitté finnas många erfarna män, grånade i Herrens tjänst, hvilka se tillbaka på ett af Herren välsignadt arbete, men alla vilja de säga oss, att endast den del af vårt arbete, som utföres i den Helige Andes kraft, skall bestå för evigheten och blifva oss till en källa af glädje vid Jesu Kristi uppenbarelse.

Således, i den treenige Gudens namn taga vi eder och lägga eder såsom en Australiens gåfva vid den Allsmäktige Gudens fötter, bedjande och troende, att hans nåd, barmhärtighet och frid skola vara med eder. Antingen Herren sedan sänder eder tillbaka till oss, för att I mån vittna om huru stora ting Herren gjort, eller han dessförinnan själf är återkommen, eller han behagar att låta eder nedlägga vandringsstafven i det främmande landet, allt hvad han gör är godt, ja, det bästa. Stor skall eder fröjd och frid vara nu och i all evighet. Amen!

Bibeln i Kina.

En kraftig rörelse har på sista tiden utvecklats i Kina till förmån för evangelii spridning. Det är redan kändt, huru bibeln för några år sedan fann ingång i det kejserliga palatset. Först berättades det, att den unga kejsarinnan stått under kristna lärares inflytande, att hon strax efter sin förmälning införde husandakt på slottet och att hennes hofdamer ofta plägade läsa bibeln. Under några år hörde man intet vidare härom. Sedan inträffade änkekejsarinnans 60:de födelsedag, då ett Nytt Testamente öfverlämnades till henne genom engelska och amerikanska ministrarna såsom en gåfva från de infödda kristna kvinnorna i Kina. — Detta testamente var för ändamålet tryckt med stora typer med guldkanter och inbundet i solida silfverpärmar med upphöjda bambuteckningar samt innesluten i ett silfverskrin. I vänstra hörnet stod i guldbokstäfver »Nya Testamentet», och på en guldplåt i midten var inristadt »Den Heliga Skrift till världens frälsning». Boken var 13 tum lång, 10 tum bred och 2 tum tjock. Subskriptionssumman var 5,620 kr., och antalet personer, som deltagit i subskriptionen, uppgick till 10,900. — Hon mottog gåfvan nådigt, men hvad verkan den haft på hennes sinne, därom vet man ännu intet. Kort härefter gjorde en af kejsarens kammarherrar en dag ett besök i en bokhandel i Peking och begärde att få köpa en helbibel. Man utsåg ett af de bästa ex. åt honom, ehuru man ej visste, hvem han var. Emellertid återkom han efter några dagar med begäran att få utbyta det köpta ex., som var defekt, mot ett felfritt sådant. Bokhandlaren, som öppnade bibeln, observerade några kinesiska skriftecken i marginalen, skrifna med en egendomlig stil, och då han gjorde sina anmärkningar häröfver, svarade kammarherren honom, att det var kejsarens egen handstil, att han hade läst boken, och att han önskade erhålla ett felfritt ex. Urval af kristliga böcker hafva sedan dess tid efter annan blifvit sända till slottet och välvilligt emottagits. Och nu komma underrättelser, som gifva vid handen, huru Gud bervarat sina barns förböner för kejsaren. Från ett af de senaste numren af

North China Herald and Consular Gazette, en af de mest trovärdiga och inflytelserika tidningar i den fjärran östern, må följande citteras.

»Den unge kejsaren har själf öppnat den damlucka, som släpper fram den första smala strålen af en stor vattuström. Resultatet af detta kunna vi se i hvad som berättas hafva ägt rum vid höstens examina. Man kan ju lätt göra sig en föreställning om den stora förvåning, med hvilken tio tusentals studenter i en af de stora examenshallarna läste följande fråga: »*Hvad veten I om jordens återbefolkning efter floden genom Noas familj?*» Examinatorn, som framställde denna fråga, var nedsänd från Peking och hade själf studerat Gamla Testamentet, af hvilket flera ex. cirkulera bland de högre klasserna i hufvudstaden. Det var till denna bok, som studenterna hänvisades för frågans besvarande. Med anledning häraf blef det en stark efterfrågan på helbiblar, och 50 ex. såldes på en enda dag. Detta är den riktning händelserna i Kina taga för närvarande, och förändringen är visserligen märkvärdig. Kinas statsmän, dess vetenskapsmän och dess studenter studera bibeln, emedan den räknas till de kristna ländernas klassiska litteratur. De hafva gjort bekantskap med västern religion, västerns vetenskap, västerns statshushållning, västerns filosofi, och de läsa helt naturligt vår bibel bland andra böcker från västerlandet.

Under flera år hafva ansträngningar blifvit gjorda att nå den unge kejsaren med evangelii sanning, och dessa hafva icke varit utan framgång, så att vi få hoppas, att de skäl, som *North China Herald* framställer, icke äro de enda, som förmått honom att införa bibeln eller åtminstone låta den införas såsom ett studieämne för de kinesiska studenterna.

Huru kejsaren först kom i beröring med kristendomen — han har sedan, Gud ske lof, erhållit en renare undervisning, — därom berättas följande: För åtskilliga år tillbaka hade de romerskt katolske en katedral i närheten af det kejserliga palatset i Peking, hvilken de troligen fått tillåtelse att bygga efter massakern på de kristna i Tientsin. Denna kyrka var en nagel i ögat på kineserna, hvilka efter många ansträngningar slutligen lyckades förvärfva sig den, sedan de träffat öfverenskommelse med katolikerna att bygga dem en annan i någon annan del af staden. Vid utrymmandet af kyrkan lämnade de med afsikt en mycket dyrbar orgel kvar. Kejsaren hörde härom, och han gjorde ett besök i det utrymda templet och besåg orgeln. Följden blef nu den, att han anhöll om en lärare, som kunde undervisa honom i spelning. Kejsaren erhöll också en infödd kristen lärare, hvilken tillhörde den katolska kyrkan. Af denne lärde han många ting, och genom honom blef han intresserad för kristendomen. Snart kom kejsaren till insikt om att det fanns äfven andra lärare än de katolska, och genom Guds försyn har han blifvit ledd framåt, ja, till att läsa Guds lefvande ord. Gud har nådeligen besvarat sina barns böner. Det halfva dussin infödde kristna (kommunikanter), som fanns 1843, har växt ut till ett antal af mellan 70 och 80 tusen 1897, men låtom oss ej förtröttas att bedja för kejsar Kuiang-Su och hans hundratals millioner undersåtare! Låtom oss ifrigt anropa Gud, att han måtte frälsa hundrafaldt flera och leda kejsaren till korsets fot. Låtom oss ock bedja, att det löftet måtte uppfyllas på Kina. »Se, jag har gifvit in för dig för dig en upplåten dörr' hvilken ingen kan tillsluta».

Kina — förr, nu och i framtiden.

Det finnes personer i Kina, som hysa sangviniska förhoppningar om detsammas hastiga framåtskridande. De mena, att Kina nu har kommit till insikt om sina behof och att dess folk, ihärdigt och begåfvadt som det är, icke skall förlora någon tid att omsätta sina upplysta idéer och intaga sin plats i ledet bland de stora nationerna.

Andra återigen hysa inga dylika förväntningar. »Kina är», så säga de, »likt den late, som omtalas i Ordspråksboken, störd i sin sekelgamla sömn. Det har blott vändt sig på andra sidan för att ånyo 'sofva ännu litet, slumra ännu litet, lägga händerna ännu litet i kors till ro!' Dess ledande män äro bedöfvade af konservatism och vidtaga inga reformer förrän efter ännu våldsammare konvulsioner! Och därför, så snart denna lilla ansträngning för reformer har uttömt sina krafter, kommer allt att återgå till de gamla formerna.» Hvar och en af dessa åsikter har mycket som talar för sig, och för att få ett korrekt svar på frågan måste man därför se saken från båda sidor och gå en medelväg.

I. Först och främst måste vi då lägga märke till, att Kina allaredan har gjort oerhörda framsteg. Härom råder intet tvifvel. Den som för att iakttaga ett träds utveckling granskar det hvarje vecka och månad skall icke finna mycket hastig tillväxt, men om samma person låter sina jämförelser sträcka sig öfver en period af flera år, skall han finna ett ofantligt framåtskridande. För att kunna rätt fatta de framsteg Kina har gjort, måste vi gå tillbaka i tiden, före det första kriget med England, år 1842, och iakttaga, hurudan ställningen då var.

På den tiden visste Kinas statsmän intet om västern. Deras okunnighet var oerhörd. De icke blott saknade all kunskap, de brydde sig ej om att erhålla någon. Ingen af dem reste någonsin dit. Ingen förbindelse fanns emellan Kina och Europa. Européer och amerikaner behöfdes ej och kunde ej få köpa jord någonstädes i Kina. Den enda plats, som var upplåten åt dem, var en liten jordlott längs floden i Kanton, kallad »de tretton husen», emedan just så många boningshus och magasiner voro upplåtna åt främlingar af alla nationaliteter. De hade äfven en liten trädgård för gemensamt bruk, hvarest de kunde taga sig motion, men vågade de sig utom sina gränser, kunde de vara säkra på att blifva skymfade och stenade. Inom stadsportarna vågade sig ej någon, ty att så göra var detsamma som att riskera sitt lif.

En segeltur några mil nedför floden till en plats, hvarest skepp förankrades, var dem ock tillåten, men häri sammanfattades också alla deras förmåner i Kina.

Kinesernas uppfattning af utländingarne var ringaktande i allra högsta grad. Man talade om dem som »barbarer», »rödhåriga djäflar», som kommit till Kina för att tigga sig till den förmånen att få förse sig med te och som af stor nåd tillätos att sola sig i den kejserliga ynnesten. Kina var för dem »Midtens rike». Alla andra länder lågo vid utkanterna och betraktades som knappt ägande en tillstymmelse af civilisation. Då det var fråga om officiella förhandlingar, sände mandarinerna endast underordnade, i grad något lägre än poliskonstaplar, »för att undervisa de okunnige barbarerna om huru de skulle uppföra sig».

Kina hade då inga ångbåtar, inga segelskepp, ingen telegraf, inga järnvägar, inga utländska sändebud i Peking,

inga frihamnar med undantag af Kanton, inga utländska konsuler, ingen att representera detsamma vid utländska hof, inga böcker eller tidningar, som handlade om andra nationer, inga utländska förbättringar af något slag. Som handelsskepp användes gammalmodiga junkar, deras krigsskepp voro äfvenledes små och obetydliga, föga bättre än handelsbåtarna och försedda med några gamla slätborrade kanoner, så bristfälliga att de voro lika lifsfarliga för dem som befunno sig bakom som för dem som voro midt framför dem. Deras krigshär saknade öfning och organisation och använde ännu luntlåsgevär, pilar och bågar och trodde sig kunna skrämma fienden genom att skrika, göra grimaser, svänga flaggor, slå på mässingsplåtar och på sina sköldar måla grymma tigerhufvuden o. s. v. Kina var tusen år efter sin tid, och ej det minsta fanns, som tydde på att en förändring någonsin skulle inträda.

Skulle Kina någonsin komma att erkänna västerns nationer som jämlikar? Aldrig! Skulle vice konungarne någonsin erkänna utländska konsuler som sina jämlikar? Aldrig! Skulle Kina någonsin komma att tillgodogöra sig västerns vetenskap och uppfinningar? Aldrig! Skulle dess kejsare någonsin gifva utländska sändebud tillträde till sin närhet? Aldrig! Aldrig! Förr skulle himlarna falla! Skulle den tid någonsin komma, då utländingarna fritt kunde få resa omkring i Kina? Aldrig!

Skulle de stolta, styfnackade, svekfulla, högmodiga mandarinerna någonsin ödmjuka sig och bönfalla om utländingarnes hjälp för att få tillgångar att kunna styra statsskeppet? Aldrig! Skulle Kina någonsin sända sina utmärktaste statsmän för att frambära Hans Kejserliga Majestäts aktningsbetygelser till de föraktade, så kallade »västra lydstaterna»? Aldrig — så länge världen stod! Och likväl har allt detta och mycket mera inträffat. Kina började gå i skola 1842. Det har haft åtskilliga fritider sedan dess. Det har gått i nationernas allmänna skola, och det har haft sina egna, privata lärare. Det har gjort uppror och sparkat sina lärare, men dess styfsinte mandariner hafva måst gifva vika för Salomos beryktade mortel- och stöt-behandling.

Söndersmulningen i morteln har gjort dem godt. De äro ej ännu hvad de böra vara, men på god väg att så blifva. Låtom oss nu taga i betraktande några af de förändringar som ägt rum. Den sårande benämningen: »barbar» har uteslutits ur alla officiella handlingar; konsuler äro jämlika med vicekonungar; ministrar bo i hufvudstaden; kineserna hafva omorganiserat sin armé, förbättrat sin flotta, ombyggt sina befästningar och omdanat hela sin handelsflotta. De gamla junkarna hafva försvunnit. De utträngdes af segelskepp och segelskeppen af ångbåtarna, och nu hafva kineserna egen ångbåtsflotta, egna krigsskepp, torpedobåtar, arsenaler och dockor. Deras viktigaste inkomster inkasseras af utländingar, de hafva telegraf och järnväg. De hafva egna gjuterier, silkes- och bomullsspinnerier. De hafva egna banker och försäkringsanstalter. Förut uppgjorde de alla transaktioner med västern förmedelst handelshus i Shanghai och Hankow. Nu hafva de egna agenter i London, Berlin, New-York och San Fransisco. Allt detta är framåtskridande. Trädet har i sanning vuxit, om det ock har skett oförmärkt.

II. Därnäst måste det ihågkommas, att allt detta framåtskridande gjort dylikt nödvändigt i andra fall — ett framåtskridande så stort, att allt som förut har varit kommer att träda i skuggan. En oerhörd massa säd, färdig att spira upp, har allaredan blifvit sådd; det finnes vidsträckta krafter redo att frambringa flera förändringar, och dessutom är det en utvecklingsteori, som måste bekräfta sig, den nämligen, att en sak af något slag föder en annan af samma slag; två olika slag framkalla behofvet efter ett tredje slag o. s. v. Ett bomullsspinneri betyder detsamma som två, och två betyda tre. En telegraflinje betyder en annan, tio mil järnväg betyda hundra mil, och hundra mil betyda tusen mil i framtiden. En kort väg från T'ientsin till Peking, betyder en lång väg från Peking till Hankow, och järnväg från Peking till Hankow betyder en utsträckning till Kanton, och allt detta betyder otaliga bibanor, grundliga förändringar, industriella revolutioner och oupphörliga utvecklingar. Det mest utmärkande kännetecknet på framåtskridande är den förändrade hållning den kinesiska vetenskapen intager till allt från Occidenten. Förändringen är ej fullständig, men skall pågå, till dess västerns idéer genomtränga och behärska Kinas framtida civilisation. Det viktiga ämbetsverket i Peking är det, som har att göra med utländska affärer. Mäktiga vicekonungar likt Chang Chitseng och Li Hung-chang hafva engelsktalande sekreterare bland sin personal. För fyratio år tillbaka skulle något dylikt hafva ansetts omöjligt; de låta öfversätta engelska böcker åt sig; de hafva dagliga tidningar — ett under af framåtskridande; de hafva skolor för inhämtande af västerns bildning. Kejsaren har utfärdat ett edikt, i hvilket han uppmanar sitt folk att tillgodogöra sig sådana västerns förbättringar, som de anse vara fördelaktiga. I sanning, ett förvånansvärdt steg, som innebär, att Kina med allra högsta sanktion är färdigt att bryta med det gamla.

Vidare är Kinas folk kraftigt påverkadt af sina emigranter, som hafva fått västerns idéer inympade uti sig och komma tillbaka för att låta dem utvecklas. Ett större antal frihamnar ha ock blifvit upplysningens medelpunkter. Hundra tusentals af Kinas folk få där sina ögon öppnade.

Hemma kan man knappt fatta, hvilken förändring folkets tänkesätt de sista åren undergått. De hafva sett kraften och förmågan hos västerländingen, de hafva sett sina egna mandariner darra inför honom. Den gloria, som i deras later omgaf dessa mandariner och lärde, har börjat att försvinna, som en regnbåge förbleknar. Då Johannes Döparen kom, »var folket i väntan». Ett tillstånd af »väntan» är den mark, ur hvilken förändringar framträda. Utan öfverdrift kunna vi säga, att längs Kinas hela kust millioner människor äro i »väntan» på någonting. Ja, de ej endast vänta på något, utan de längta efter något. Förhållandena kunna svårligen blifva värre än de äro, så tänka de, men de kanske kunna blifva bättre.

III. Slutligen då vi från missionens synpunkt betrakta Kina och göra oss den frågan, huruvida Kina äfven på det området skall gå framåt, vädja vi till jämförelse mellan förhållandena nu och fordom. Vi tänke då tillbaka på den tid, då Rob. Morrison var den ende missionären i Kina. Han fick då gömma sig undan i det utländska kvarteret af Kanton för att undvika att bli bemärkt. Nu har af Rob. Morrison och hans hustru blifvit mera än 2,500. Det fanns en tid, då Liang A-fang var den ende omvände. Liang A-fang har nu blifvit 80,000 man stark och är framtidens man — den blifvande Kinamannen. Andra måste aftaga, men han tillväxa. Likt Abraham skall han blifva »fader till många», och de af hans landsmän, som tillika med honom komma till tron, skola blifva som himmelens stjärnor.

Den kinesiske lärare, som hjälpte doktor Morrison att

öfversätta bibeln, måste dölja manuskriptet i sin rockärm för att undvika arrest. Nu intaga Bibel- och Traktatsällskapen medelpunkterna i de större städerna och utsända sina blad i milliontal till folkens helande. Inhemske predikanter och infödde pastorer växa upp i tusental.

För att ej draga ut på ämnet, låtom oss jämföra trenne händelser inom missionens historia. I den ena smyger sig doktor Morrisons lärare in genom en bakdörr, med sitt manuskript doldt i rockärmen; i den andra marscherar en deputation af missionärer med en utländsk ambassadör i spetsen in uti det kejserliga palatset för att öfverlämna ett exemplar af Nya Testamentet till änkekejsarinnan, som emottager det med glädje och tacksamhet, under det kejsaren låter köpa ett exemplar åt sig själf i en bokhandel. Steget från den lilla bakgatan i Kanton till palatset i Peking är kolossalt. Vidare, hvilken af de äldre missionärerna, väl förtrogen med det ringaktande sätt, på hvilket t o. m. underordnade inom »ia-men» (rådhusen) bemötte dem, kunde för fyratio år tillbaka hafva drömt om att Kinas största statsman skulle i New-York emottaga en deputation af missionärer och i deras händer lämna ett skriftligt uttryck af det personliga värde han satte på deras arbete och å sin kejsares vägnar komplimentera dem för deras personliga förtjänster. Så har likväl skett.

Må därför ingen säga, att missionsarbetet i Kina ej går framåt. Om ej detta är framgång, hvad är då framgång?

Kina har blifvit kalladt ett hårdarbetadt fält, och så har det i sanning varit, dels på grund af den confusionistiska sedelärans materialism, dels på grund af den blinda, slafviska underkastelsen för forntida seder och bruk och dels på grund däraf, att folket har blifvit fostradt att tänka i massa.

Världen har på många platser och många gånger varit vittne till stora insamlingar af lärjungar, men enligt vår ringa åsikt skola de ej kunna jämföras med hvad som kommer att äga rum i Kina, då det »fäderneärfda» täckelset tages bort från ögonen på dessa myriader människor.

Från missionärerna.

I ett enskildt bref, dateradt Üin-ch'eng den 3 dec., skrifver *E. Folke* bland annat:

»Härom dagen hade jag bref från Blom, däri han talar om utsikterna i Honan. Han hade besökt Yang-ning-hsien, 9 mil från Üin-ch'eng, och där voro flera mogna, såsom han trodde, för dopet. I Ien-ch'ï bad en gammal man om undervisning. Ja, vi hafva blott en ung man, Blom, för Honan och så mycket arbete.»

* * *

Robert Bergling meddelar i enskildt bref af den 25 nov. 1897:

Vi hafva haft marknad här i Hotsin några dagar, och ett par af de infödda bröderna hafva dagligen sålt böcker. Försäljningen har gått trögt, men de hafva haft rika tillfällen att dagen lång predika Kristus för folket. På vårt möte i söndags berättade en af bröderna, att en mängd af de marknadbesökande kommo och erkände läran såsom sann, men sade tillika, att vi begått ett misstag, då vi förbjuda tillbedjan af förfädernas andar. »Vi hafva därför», tillade vår broder, »under fem dagar uteslutande predikat emot det falska och oriktiga i fädernedyrkan.» Jag kände mig då manad att offentligen framhålla för honom, det vår uppgift ingalunda är att predika bisaker, och att vi borde vara på vår vakt, så att satan ej lyckas snärja oss i dessa finare garn, utan hvad vi hafva att predika, vare sig på marknader eller hemma, är Jesus Kristus och honom korsfäst. Visserligen är denna predikan nu som fordom en dårskap för greker och en förargelse för judar, men ock en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror. Denna anmärkning tycktes gå honom till hjärtat, ty han bad så snällt efteråt, att Gud måtte hjälpa honom att predika Jesus Kristus på ett sådant sätt, att åhörarna måtte komma till tro och blifva frälsta.

R. Bergling med fru.

I Han-ch'eng har det pågått marknad under 2 månaders tid. Några dagar hade vi bord och böcker utställda, men då vi funno, att lika många kommo hit till vårt hus, som ligger helt nära marknadsplatsen, föredrogo vi att emottaga de besökande här och predika för dem. Ch'eng, Ting och jag underhöllo dem turvis. Tvenne personer hafva sedan kommit för att stanna hos oss och studera läran.

Broder Bergling, som under en längre tid förestått en af C. I. M:s stationer i Shansi, nämligen Hotsin, därifrån han ofta företagit resor till Han-ch'eng-distriktet, har flyttat till Han-ch'eng för att bo där.

* * *

Emilia Ulff skrifver d. 11 okt. 97. »Lycklig och tacksam är jag att vara i Kina. Uti sin stora godhet bereder Herren mig för arbetet härute, att jag om möjligt må blifva ett käril

till heder för husbonden. Sedan sommarvärmen är öfver, går det bättre att studera språket. Jag läser nu Markus ev. med min lärare och tycker mig förstå, hvad jag läser, mycket bättre än förr men *längtar* dock att kunna tala. *Mycken* bön behöfves och mycken *nåd* till att använda de rätta tonfallen och de rätta ordvändningarna, så att jag kan göra mig förstådd. Hjälp mig att bedja härom. Äfven behöfver jag hjälp i bönen om andens *kraft* och *lif* i de ord, jag skall tala till folket.

För närvarande vistas jag vid den station, som tillfälligt förestås af herr Bergling. Om söndagarna hafva vi tre kinesiska gudstjänster. Morgonmötet är afsedt för bön och sång, hvarvid de särskilda böneämnena uppläsas. Två à tre kineser leda oss sedan i bön. Dessa möten äro ganska talrikt besökta.

Om hvardagarna hafva vi först i hemmet enskild morgonbön, då vi bland annat sjunga en engelsk sång. Därefter hålles kinesisk morgonbön, äfven med sång. Omedelbart efter middagen hafva vi bönemöte för missionen i sin helhet och sjunga då ännu en engelsk sång. Vid den kinesiska aftonbönen sjungas två sånger. Dessutom under dagens lopp hör man än kocken än skolbarnen sjunga, och detta är så upplifvande. Dagny Bergling och jag glädja oss mycket åt att hafva den lilla orgeln, som finnes här. När man känner sig trött, är det så vederkvickande att få spela.»

Jag fick i dag ett så ljufligt ord ur min bibel. »*På samma gång som man begynte med brännoffret, begynte ock Herrens sång.*» 2 Krön. 29: 27. Om vi lägga ned allt vid Jesu fötter, i *hjärtat* villiga att vara brännoffer, då blir det stilla sång och hvila i honom själf. När vi glömma oss själfva, har Herren den bästa omsorgen om oss.»

* * *

Ur enskildt bref.

Ganking den 11 jan. 1898.

»Min resa till Kina gick mycket lyckligt. Den 21 dec. ankom jag till Shanghai och blef mycket vänligt emottagen på Kina Inland Missionens hem, där jag stannade under juldagarna. På detta hem blef jag ock utrustad med allt hvad jag behöfde, utan att jag själf ens behöfde tänka därpå eller göra något därför. Förvandlad till kines reste jag uppför Yang-tse-kiang sent på juldagskvällen och kom efter två dagars resa till Ganking, där jag nu vistats snart 14 dagar. Vi äro 12 studerande, och kamraterna äro vänliga och varma kristna. Missionsstationen jämte språkskolan ligga strax bredvid stadsmuren, hvarför vi med lätthet kunna komma ut på landet för att få motion, som så väl behöfves under det trägna språkstudiet. I detta afseende lär hemmet i Ganking vara bättre lottadt än hemmet i Yangchau, där systrarna studera.

Språket är svårt, det fordrar hårdt arbete, som pröfvar sinnet. Sista dagen på det gamla året helgades till själfpröfning och bön. Nyårsdagen var stilla och ljuflig. Vi började det nya året med glad förtröstan till Herren. Hvad vi skola uträtta måste ske i honom. Han är trofast och skall ej ställa oss på för hårda pröf.

Öfver hela missionshemmet hvilar en stillhet och ett lugn, en ordning och en renlighet, som gör det öfvermåttan angenämt att vistas här. Det är en sannskyldig oas i den hedniska ödemarken.

I allmänhet har man där hemma ej fullt riktiga föreställningar om mångt och mycket här ute i hednavärlden. På många ställen får man tacka och prisa Herren, därför att han genom sin Helige Ande fått väcka ett behof i folkets hjärtan att höra Guds ord. I allmänhet saknas allt behof af evangelium. Människorna inse alldeles icke, hvad det glada budskapet kan gagna dem. De kunna ej förstå evangelium, utan att de först blifva undervisade därom. Deras villighet att komma och höra är därför ringa. Det vore öfverväldigande, om vi skulle vara hänvisade till vår egen kraft, men nu kallas vi Guds medarbetare, och Herren har lofvat att gå framför oss och bereda väg.

Vidare har man stundom den tanken hemma, att det skall gå lättare att tjäna Herren i främmande land; man tror, att man på missionsfälten skall vara mindre utsatt för djäfvulens snaror. Den, som reser ut såsom missionär, finner snart, att dylika tankar äro mycket felaktiga. Den gamla människans svagheter finnas nog kvar i Kina alldeles som i Europa och måste öfvervinnas genom bön. Djäfvulen möter oss här i nya dräkter, desto farligare, emedan man, såsom en broder yttrade här om dagen, ej är van att se honom i dessa. Det är icke lättare att följa Jesus här i ett hedniskt land än i de kristna länderna, men ansvaret däremot är större. Guds arbetare i hednavärlden behöfva mycken nåd att stadigt förblifva i det sanna vinträdet, som är Kristus Jesus.

Jag är frisk och kry och har endast anledning till tack och lof för Guds godhet emot mig.»

Han måste tillväxa, men jag måste aftaga. Brudgummens vän fröjdar sig högligen öfver brudgummens röst.

Din tillgifne broder i Herren
Gustaf Adolf Stålhammar.

* * *

Mary Ramsten skrifver i enskildt bref, dateradt Yangchau den 3 jan. detta år, bland annat:

»Nyårsaftonen såväl som nyårsdagen afskilde vi till bön och stillhet inför Gud och till fasta för dem, som önskade, och vi vänta nu stor välsignelse däraf. För min del prisar jag Gud, som fört mig hit; det var en stor nåd. Må han föra hit många af dem han får utvälja.»

Till tidningen lämnar denna syster följande skildring om

Ankomsten till Shanghai och resan till Yang-chau.

Efter ankomsten till Shanghai emottogos vi på det hjärtligaste i C. I. M:s hem, som ock är högkvarteret för all dess verksamhet i Kina. Dess storlek förvånade mig, ehuru jag hade blifvit förberedd därpå. Vi voro inalles 12 unga kvinnor, som — för att använda en punkt ur »Instructions for C. I. M. missionaries» — med det snaraste borde begifva oss till språkskolan för att begynna våra studier. Följaktligen afsändes ungefär halfva antalet efter tre dagars uppehåll i Shanghai, då vi ansågos vara för många för att följas åt; de öfriga, däribland vi svenska systrar, kvarstannade 10 dagar under väntan på lämplig eskort. Vi voro särdeles tacksamma för detta tillfälle, som gafs oss, att göra många värderika bekantskaper bland missionens ledare i Shanghai samt bland de missionärer, hvilka för tillfället uppehöllo sig därstädes. Vid måltiderna voro vi öfver 60 personer samlade, ehuruväl endast en del af »staben» deltog i dessa. Särdeles upplifvande efter vår långa resa

var det att få besöka sjömansmissionen. En rätt liflig verksamhet pågår nämligen bland sjömännen i Shanghai, och särskildt i höst har arbetet ombord å engelska och amerikanska örlogsmän varit till stor välsignelse, i det många själar blifvit frälsta. Fröken Anderson från Amerika har nyligen börjat en verksamhet bland skandinaver och lär hafva insamlat medel för uppbyggande af ett hem för dessa. Mr Cranston's mission för »Bluejackets» var synnerligen tilltalande, en varm, upplifvande ande var rådande vid dessa möten, och man kunde ej undgå att röna välsignelse vid åhörandet af sjömännens enkla, från hjärtat gående vittnesbörd om frälsning och deras uppmaningar till kamraterna att öfverlämna sig åt samma Herre. Vi besökte äfven andra gudstjänstlokaler, och då jag efter några dagars vistelse i Shanghai lärde mig finna vägen, kände jag mig ej längre som fånge, utan kunde vi utan vidare svårighet leta oss fram i staden utan att behöfva besvära någon annan eller taga våra vänners dyrbara tid i anspråk.

Lördagen före vår afresa hölls bönemöte i det rymliga kapellet, tillhörande C. I. M:s byggnadskomplex. Mr Stevenson, en af ledarne här i Kina, en man som grånat i sin Herres tjänst, talade innerligt och faderligt till de nykomna, hvarefter våra namn uppropades, och hvar och en i tur och ordning från plattformen aflade ett vittnesbörd om Guds ledning. Alla voro vi glada och tacksamma, att Herren fört oss till Kina för att vara hans ringa redskap bland detta folk, af hvilka de flesta ännu sitta i mörker och dödens skugga. Men vi hafva det trofasta löftet: »Öfver det folk, som sitter i mörker och dödens skugga, skall uppgå ett stort ljus.» Redan nu uppstiger det, och pris ske vår Gud, som i sin nåd kallat oss att vara bärare af det ljuset samt att utså den dyrbara säden, hvilken i sinom tid *måste* blifva fruktbärande.

Tisdagen den 30:de nov. kl. 10 e. m. begåfvo vi oss alla ned till den ångbåt, hvilken skulle föra oss ett stycke uppför Yang-ste-kiangfloden till Chinkiang. Vi voro inalles 16 personer eskorterade af mr. Stevenson, hvilket var en stor ära och glädje för oss. Flera af Shanghaimissionärerna följde oss ned till ångaren. Eftersom vi alla bära kinesisk dräkt, hafva vi tillåtelse att resa å kinesisk klass, ehuru särskild plats finnes för utländingar å dessa ångbåtar. Vi reste på 2:dra klass och erhöllo sålunda hyttplatser. En egendomlig känsla genomfor mig, då våra vänner ledde oss genom en lång korridor, uppfylld af smutsiga, opiumrökande kineser. De hade sina bäddar med sig och lågo hoptals på golfvet, hvarför det var svårt att tränga sig fram utan att trampa på dem. Det hela föreföll mig vida ruskigare än att se en s. k. emigrantplats å en atlanterångare. Ingången till våra hytter öppnades från denna gång; hytterna voro afsedda för 4 eller 6 personer. Hela möbleringen utgjordes helt enkelt af trähyllor, där vi upplade våra medförda »pukais» (bäddar), och hvad beträffar renligheten var den under all kritik. Våra vänner från missionshemmet voro oss behjälpliga att ordna våra saker, hvarefter vi blefvo ombedda att »retirera» med det snaraste för att erhålla nödig hvila. Denna var emellertid ej ostörd, då våra kineser i korridoren förde en högljudd, liflig konversation hela natten. Påföljande morgon tillagade vi vårt te och intogo frukost i en af våra hytter. Vi sutto i underkojerna sammanhukade bredvid hvarandra, under det vår medförda proviant var placerad på några lådor framför oss. Ett gammalt ordspråk säger: »där sämjan är god är rummet stort», och detta är verkligen förhållandet i mycket hög grad i C. I. M. Det är ljufligt att känna sig som medlem af en enda stor familj, där vi alla äro bröder och systrar, och en är vår Fader, från hvilken allt hvad fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Några angenäma timmar tillbringade vi på däck under läsning och sång. Det var ett stort nöje att skåda stränderna af denna väldiga flod, som redan under min skoltid intresserade mig mycket, fastän jag då föga anade, att jag själf en gång skulle få färdas på den i det aflägsna Kina. Efter intagen middag med te framkommo vi till Chinkiang kl. 10 e. m. Sedan våra »pukais» hoprullats m. m., voro vi alla fullkomligt redo till uppbrott, men fingo först efter tre timmars långvarig väntan stiga i land, efter att hafva inväntat en annan ångbåts afgång. Vi voro mycket uttröttade och halfsofvo under tiden som verkliga emigranter, stödda mot våra bylten. Vid 2-tiden på natten sutto vi ändtligen i dr Cox' trefliga förmak på missionsstationen, ifrigt inväntande våra bäddar, som buros upp, ty vi Kina-missionärer hafva blott hvad vi själfva medföra i den vägen. Sent omsider fingo vi gå till en efterlängtad hvila. En god portion tålamod är af vikt att medföra till detta land, där tiden icke är vidare dyrbar och där »man mantsii», (gå långsamt) är ett verkligt ordstäf. Denna dygd blir emellertid betydligt upplifvad, sedan man några gånger t. ex. under några timmar vaktat sitt bagage på en strand m. m. d.

Följande morgon sutto vi vid frukostbordet redan kl. 7, hvarefter vi hade gemensam bön och tågade så ned och installerade oss i den trefliga »house-boat», som förhyrts att föra oss till Yang-chau. Akterut var denna försedd med ett hvälfdt tak, hvilket äfven bildade väggarna, som invändigt voro omgifna af fasta bänkar. Här utgjorde vi en treflig liten krets, där vi sutto uppradade tätt bredvid hvarandra. Snart voro seglen upphissade, och vi voro på väg uppför »The Grand canal», där en mycket liflig samfärdsel alltjämt pågår, (nästan all kommunikation i Kina sker nämligen på dessa floder och kanaler). Vinden var laber, hvarför två af våra »coolies» gingo i land och drogo fram vår farkost medelst en lina. En mängd båtar af olika storlekar gjorde oss sällskap, under det att vi passerade andra. Alla fortskaffades på liknande sätt, hvarför vi emellanåt hade som ett nät af dessa linor öfver våra hufvud. Det såg trassligt nog ut för ovana ögon, men våra »coolies» skötte sig förträffligt, under det att vi voro upptagna af förberedelser för vår middag och vårt te samt af att göra nya iaktagelser omkring oss, hvilka voro af en helt annan karakter mot dem vi varit vana vid. Vi hade dessutom en mycket dyrbar stund af bön och bibelläsning tillsammans och sjöngo sedan en massa friska uppmuntrande körer, mera påminnande om Frälsningsarméns sånger, hvilka alla äro synnerligen kära för våra hjärtan härute på missionsfältet. Så t. ex.: »Han lofvat att aldrig mig lämna, Aldrig, nej aldrig allen», m. fl.

Vid 5-tiden på e. m. anlände vi till Yang-chau, som är en liflig handelsstad på cirka 350,000 inv. På en främling gör den ett ofantligt dystert intryck med sina smala, smutsiga, till trängsel folkuppfyllda gator. Inga fönster äro synliga utåt gatan, endast gråa, nakna stenmurar, utom i de stadsdelar, som äro uppfyllda af bodar, hvilka alltid äro öppna, liknande salustånd.

Det finns på det hela taget intet, som förskönar eller förmildrar konturerna af en hednisk stad lik denna. Det är tron, hoppet och kärleken, som saknas, dessa sköna egenskaper, hvilka utgöra den förnämsta anledningen till att förhållandena äro så olika i de land, där kristendomen

varit rådande under generationer. Ju mera samhällsförhållandena äro genomsyrade däraf, dess mera känna vi dess heliga inflytande. Kanske vi understundom föga klargöra för oss själfva, hvarifrån denna kärlek och allt detta varma ljus kommit, som ifrån barndomen gjort våra lif glada och lyckliga. »Men Gud är den som bjöd ljuset lysa i mörkret och som lyste i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa.»

C. I. M:s hem och språkskola är belägen midt i denna hedniska stad. Hit fördes vi i slutna bärstolar, s. k. Sedan Chairs, och strax efter vår ankomst till hamnen möttes vi af varma välkomsthälsningar från miss Murray, föreståndarinnan och hennes medhjälpare samt många kära systrar, hvars bekantskap vi gjorde redan i London. »Välkommen hem» hörde jag från en och annan, och vi kände oss ej ledsna öfver ett sådant slut på vår långa, tröttsamma »vandring» från Sverige. Detta hem står här som en helgedom midt i en ödemark, och man erfar sanningen af en text på väggen, som slog mig vid mitt inträde här: »Hela huset uppfylldes af Herrens härlighet».

Nyårsafton och nyårsdagen, som vi just nu firat, afskildes till bön och stillhet inför vår Gud, och för närvarande deltaga vi i den allmänna böneveckan. Herren har redan på ett märkbart sätt besvarat våra böner bland folket här i Yang-chau. Vi hafva denna vecka särskilda väckelsemöten för dem hvarje eftermiddag och vänta stora ting af vår Gud, här såväl som i hela Kina. Mr Taylor är nämligen på väg hit, och inom kort vänta vi besök af dr Pierson, mr Inwood m. fl. andens män. De skola resa omkring för att upplifva missionärerna, och ett stort kommittémöte skall i medio af januari hållas i Shanghai, där nya planer skola uppgöras för att på ett verksamt sätt kunna evangelisera Kinas millioner. Vänner, bedjen med oss, att vår Gud må öfver oss utgjuta »strömmar af välsignelse» och fördjupa sitt verk bland såväl missionärer som infödda medhjälpare!

Eder i honom förenade
Mary Ramsten.

Yang-chau i januari 1898.

* * *

Hai-cheo d. 8 nov. 1897.

Dyra missionsvänner!

»Herren Sebaot är med oss, vår borg är Jakobs Gud. Denne Gud är vår Gud i alla tider; han ledsage oss evinnerligen.» Ps. 46: 8; 48: 15.

Med stort intresse läste jag om evangelisten Ki i »Sinims lands» förra årgång och vill nu i korthet berätta något om det Guds verk, som jag fått bevittna i och omkring hans hem i Honan. Enligt en förut uppgjord plan skulle Fredrika Hallin i höst göra en missionsresa till Honan, och sedan dagen för denna resa blifvit bestämd, fick jag underrättelse om att jag skulle göra henne sällskap. Tillsammans med Ki, som tillfälligt vistats i Üin-ch'eng med anledning af en bibelkurs, anträddes resan öfver bergen till Me-ti-chen, Fredrika Hallins station, dit vi tidigt samma e. m. framkommo. Morgonen därpå begåfvo vi oss af, Fredrika Hallin, Ki och jag, ridande på hvar sin åsna, och snart voro vi nere vid Gula floden. Icke utan besvär och ganska lång väntan funno vi båtmännen, hvilka mycket vänligt bjödo oss att krypa in i deras jordhåla, som de använde till skydd mot oväder, medan de gjorde i ordning båten för öfverresan.

Våra åsnor fingo vi ej med oss öfver floden, men lyckligtvis kunde vi hyra några andra olastade åsnor, hvilka voro med på färjan. Sedan vi lyckligt kommit öfver på andra stranden, lastade vi våra djur, och efter ½ sv. mils resa voro vi framme vid Ling boo. Där var Fredrika Hallins evangelist oss till mötes med en hyrd vagn. Vädret hade hittills varit regnigt men blef dock nu så godt, att vi obehindradt kunde fortsätta morgonen därpå.

Två och ett halft dygn senare voro vi framme vid målet. Ki hade ridit före oss och hunnit berätta i sitt hem och i sin stad om vår ankomst. Vi möttes därför, innan vi hunnit fram till staden, först af Kis hustru och en annan troende kvinna, hvilka med glädje välkomnade oss. En stor folkmassa hade ock hunnit att samlas, då vi kommo fram, ja, så stor, att vi ej kunde åka längre, utan nödgades att gå en trång bakgata. Äfven där blef trängseln så stor, att vi icke kunde komma in genom porten till vårt värdfolks hus, utan att folket trängde sig med. Slutligen lyckades vi stänga dörren bakom oss och voro så tillsammans med några kvinnor inne i den lilla bönsalen. I hast refs papperet bort ifrån fönstret och många ögon riktades nyfiket på oss. Fredrika Hallin gick nu ut för att betala körkarlen, hvarför dörren ånyo måste öppnas. Vår värdinna lugnade då folket med att, om de hölle sig riktigt stilla, skulle de få se oss. Medan Fredrika styrde om sakerna och gjorde upp med körkarlen, lät jag mig beskådas. För att så många som möjligt skulle få se, måste jag ställa mig på en bänk. Sedan blef det Fredrikas tur att visa sig, och passade hon på tillfället att säga dem, hvarför vi kommit, och inbjöd dem till söndagens möten.

Folkets nyfikenhet åstadkom mycken oro till långt in på kvällen, och tidigt på söndagsmorgonen samlades nyfikna åter omkring oss. Ki predikade då först för dem, men de voro ej nöjda, förr än de äfven hört Fredrika tala. Därefter blef det ganska lugnt, så att vi kunde få oss litet mat. Under tiden buros bord och bänkar ut på en rymlig plats på torget. Stora människoskaror samlades, så att man icke kunde se annat än hufvuden, hvarthän och så långt man såg. Ki och Fredrika talade till dem turvis om Jesus, all världens Frälsare. Mycken uppmärksamhet förspordes, och en förunderlig stillhet rådde.

Ki stannade kvar på platsen efter mötet och sålde böcker åt folket. När han kom hem, medförde han inbjudningar till oss att besöka några fruar. Både vi och vårt värdfolk voro emellertid då mycket trötta och bådo därför Herren bereda oss hvila. Herren hörde vår bön; det började att regna. Regnet fortfor dagen därpå med korta uppehåll. Vi samlade då några kvinnor omkring oss och fingo tillräcklig ro att undervisa dem.

Efter ännu några dagars uppehåll och arbete på denna plats, fortsatte vi till Pä-tjiang, ungefär en sv. mil från staden. Där var nyfikenheten ej så stor, ty folket hade förut sett en utländsk kvinna. Anna Janson var nämligen där förra året, och var hon ännu i friskt minne. Vi lärde känna rätt många kvinnor på denna plats, som trodde på Jesus. En rik fru, på besök i byn, visade sig intresserad för »läran». Då hon kom för att höra, medförde hon ägg och frukt åt oss. Vi blefvo ock inbjudna till två mandarinfruar. I synnerhet en af dessa visade mycket allvar uti

sitt intresse för sanningen. Hon nödgade oss att stanna kvar till middagen, och medan maten lagades fingo vi tala och sjunga om Jesus för en hel skara förnäma fruar, som hon inbjudit till sig.

Den tredje söndagen var trängseln icke så stor, utan var det möjligt för dem, som samlats af begär efter att höra sanningen, att ostörda få lyssna till budskapet. Det var bra kärt att se, med hvilken ifver de lyssnade.

Dagen därpå voro vi färdiga för hemresan. Någon svårighet uppstod i fråga om skjuts. Det blef då tal om en större varuvagn, som fanns till uthyrning, men då ägaren fick veta, att vi, som skulle begagna den, voro kvinnor, ville han ej för något pris skjutsa oss, då vi naturligtvis, enligt hans mening, skulle bringat olycka öfver alla hans framtida affärer. Slutligen kommo vi dock i väg på en »saltkärra», som skulle åt samma håll. Vid mörkrets inbrott stannade vi vid ett värdshus för att hvila. En jordgrotta blef Fredrika och mig anvisad till hviloläger. Det var dock för kyligt för att kunna sofva, och vid tvåtiden på morgonen voro vi åter på väg. Fem gånger fingo vi sedan byta om skjuts, men föga anade vi, sedan vi hyrt den tredje i ordningen, att vi då gingo en olyckshändelse till mötes. Hästen skenade nämligen uti en utförsbacke, och körkarlen, som sökte hejda honom, släpades med ett stycke och blef slutligen öfverkörd. Vår tjänare blef strax därefter afkastad och kom äfven han under vagnen. Våra saker gingo samma väg, men Fredrika och jag lyckades dock att hålla oss kvar. Ändtligen blef hästen hejdad af en man, som vi mötte, hvarefter Fredrika och jag gingo tillbaka för att se, huru det gått med de öfverkörda. Vår tjänare kom emot oss sakta, haltande, men körkarlen låg alldeles orörlig kvar, blodig och sönderkrossad. Sedan Fredrika underhandlat med några män, som kände vår körkarl, lofvade de att taga honom om hand och föra honom tillbaka till hans hem. Naturligtvis dröjde det en god stund, innan kineserna öfverlagt med hvarandra om saken, och då de slutligen begåfvo sig i väg med den stackars mannen, syntes lifvet nästan hafva flytt. Gud kan dock begagna sig äfven häraf till sitt namns ära, äfven om det för oss synes underligt.

Vi fortsatte vår resa och voro snart nere vid Gula floden. Det blåste duktigt, och båtmännen rökte sitt opium i lugn och ro, så att utsikterna att komma öfver ej voro ljusa. Senare mot aftonen började båtmännen att röra på sig, och då vi ändtligen kommit ombord, stillade vädret sig. Vi rodde så långt det var möjligt för de långgrunda stränderna och buros det öfriga stycket. Endast en åsna kunde vi få hyra, på hvilken vi lade våra saker, och beredde oss sedan på att gå de $^3/_4$ milen som återstodo. Fredrika tog af sig de varmare kläderna för att kunna röra sig mera ledigt, och så voro vi åter på väg.

När vi lyckligt hunnit fram till Meh-ti-chen, kändes det verkligen bra skönt. Jag stannade där ett par dagar hos Fredrika, hvarefter jag först reste till Üin-ch'eng för att hämta mina saker, och nu är jag här i Hai-cheo. Jag är frisk och trifves väl. Bed Gud, att jag må få blifva till välsignelse på denna plats! I Üin-ch'eng voro de alla friska. Bröderna Linder och Blom äro på en resa till Honan, och syskonen Tjäder tänka att, om Gud vill, snart göra en missionsresa. Bedjen för oss härute!

I Jesus tillgifna
Maria Pettersson.

Mor Chang.

Af *Anna Hahne.*

Då säkert våra vänner där hemma skola intressera sig för att höra något om våra kära kvinnor här i församlingen i Üin-ch'eng, har det synts mig lämpligt att berätta litet om mor Chang. Hon är 74 år gammal och har nu hört Jesus till i 14 år. Sin omvändelse berättar hon sålunda: Hon bodde i byn Cha-tich och var närmaste granne till vår vän Chang, som jag tänker är bekant för de flesta af vännerna hemma, och till hvilken hon är en släkting. Genom honom blef hon ledd att sätta sin tro till Herren Jesus. Efter sex månader måste Chang lämna denna by och bosätta sig i P'ing-iang-fu, en stad 300 li (15 sv. mil) härifrån. Vid afskedet förmanade han henne att ej glömma att helighålla Herrens dag. Stackars gumma, hon blef nu lämnad ensam. »När de lämnade mig», säger hon, »visste jag ej mera, än att jag skulle bedja till Gud morgon och afton, för öfrigt kunde jag blott tre sånger, som jag brukade sjunga; ur bibeln kunde jag intet.»

Så fortgick det ett helt år, men aldrig glömde hon att hålla Herrens dag helig. Efter ett års tid kom Chang för att se, om den gamla var beståndande. Han anlände en lördagsafton; följande dag låtsade han, som vore äfven det en arbetsdag, för att se om den gamla hade glömt att fira sabbaten.

Hon sade då: »I dag är det söndag, i dag skola vi tillbedja Gud.» Han blef mycket glad däråt och beslöt att taga henne med till P'ing-iang-fu för att blifva döpt. I Üin-ch'eng fanns vid den tiden ingen missionsstation.

Mor Chang har en mycket barnslig tillförsikt till Herren. Hon hör ej till de mera förståndiga och visa i denna världen, men hon är verkligen en skatt att hafva. Hon har varit hos åtskilliga af våra systrar, ty då ingen annan kvinna kunnat fås, har alltid gamla Chang niang kommit till hjälp. Hon har nu varit här hos oss nära ett år för att taga emot kvinnliga gäster och är alltid så glad och nöjd med sin lott. För någon tid sedan blef hon mycket sjuk; vi tänkte då nästan, att Herren skulle kalla henne hem till sina fridsboningar, men hon är nu, Gud vare lof, åter kry. Under sin sjukdom hade hon sådana märkvärdiga uppenbarelser af Herren, hon kände honom alltid så nära och tyckte, att han talade med henne. Jag var ofta rörd till tårar att se och höra den kära gamla och kände ofta, att jag hade mycket att lära af henne. Jag försökte att göra hennes sjukbädd så lycklig som möjligt och efterkom hennes önskningar så långt det stod i min makt, lagade hennes mat och skötte henne, för hvilket hon ej kunde vara nog tacksam.

En afton gick lille Torsten in för att hälsa på henne; han hade då i sin hand ett stycke bröstsocker, som han fått af mig. Då kom en stark längtan öfver henne efter litet bröstsocker. Sedan gossen gått, låg hon och tänkte: »Nog vill jag bra gärna hafva det, men huru skall jag kunna bedja frun därom, då hon har gifvit mig så många goda saker förut?»

Efter en stunds besinnande sade hon för sig själf: »Jag skall bedja Gud därom.»

Gumman hade en svår hosta, ingenting tycktes vilja hjälpa. Samma afton Torsten varit inne hos henne, kom den tanken för mig: »Litet bröstsocker kanske skulle göra mor Chang godt», men hur det var, kom jag ej att gå in till henne med det förrän följande morgon. Vid åsynen af

bröstsockret utbrast hon: »Guds stora nåd; jag bad i går afton, att Gud skulle röra fruns hjärta att gifva mig litet bröstsocker, och han har hört min bön. Tack, käre himmelske Fader, han svarar direkte på sina barns böner!» Sedan hon blifvit frisk, har hon vittnat för sina medsystrar, huru Gud hör bön och därvid talat om historien om bröstsockret. Jag nämner denna lilla händelse för att visa, hvilken barnslig tillförsikt hon har till Gud. Hon kan nu läsa evangelium ganska hjälpligt och är alltid mycket ifrig att vittna för andra om Gud. »Du skall omvända och bättra dig och tro på Gud» är den vanliga inledningen till hennes samtal med de besökande. Må Gud få i ännu högre mått välsigna vår gamla vän! Bedjen för henne!

* * *

Den kinesiske tiggaren. *

Af *Hugo Linder.*

I dag är det den stora marknaden i Hai-Cheo, då köpmän från sju provinser komma tillsammans och då väldiga affärer uppgöras. Följ med mig till platsen utanför Västra Porten, och jag skall visa dig något, som du ej förr sett.

Du rycker till och stannar! — Hvad är det? — En tiggare! Ja, det var just en sådan jag ville visa dig! En äkta kinesisk tiggare är detta. Ser han ej ut att kunna skrämma folk? Tvärt igenom tungan har han en lång syl, hvars båda ändar hålla henne hängande utanför munnen. Blodet har färgat tungan och hakan och gör det vilda, tofviga, svarta håret och de bland trasorna framstickande kotorna af hans kropp ännu mera motbjudande för ögat. I hvardera handen har han ett par bambustycken, som han slår emot hvarandra, därigenom annonserande sin ankomst till butikerna, där man ej slipper hans åsyn, förr än han fått en cash sig tillkastad.

Se där en annan! Han har hjässan rakad framtill, och där sitter i hufvudet en stor köksknif (mera liknande en yxa än en knif) med skaftet nedåt. Han springer omkring i butikerna och väntar, att hans blotta uppträdande ofördröjligen skall tillförsäkra honom några cash.

Den där yrkesbrodern därborta har ett knifblad (15 à 20 cm långt) med spetsen instucken i pannan och knifven stående rätt ut.

Längre fram står en beklaglig figur, läsande i ömklig ton någon klagovisa, under det han med en knippa majsstjälkar slår sitt hufvud, där blodet rinner (eller föregifves rinna) ur ett långt sår, som han själf tillfogat sig med den stora köksknifven, han har i handen.

»Ack, låt oss gå härifrån, låt mig slippa se mera häraf», säger du. Men vi ha nu kommit midt in uti det brusande folklifvet och kunna nog ej undvika att stöta på flera af dessa stackare, innan vi komma ut.

»Här ha vi åter en!» — Ja, sade jag ej sant, då jag lofvade visa dig, hvad du ej sett förr? Du hade aldrig kunnat tänka dig, att en människa för några koppar-cash skulle kunna förnedra sig såsom denne man. Han har en lerskål i händerna, med den öser han upp gyttja från gatan och smetar på ansiktet och hufvudet, så att hål lämnas endast för ögon, mun och näsa. Han anses dock ej mycket mera sjunken än t. ex. den där tiggaren, som står där i fruntimmersdräkt med granna blommor i håret och sjunger i falsett och skall föreställa en af de gitarrspelande sångerskorna.

Det är konkurrens på detta område så väl som på alla andra här i lifvet. Den ena tiggaren söker täfla med den andra i förmåga att väcka uppmärksamhet.

Men det är en sorglig tafla, och äfven jag känner mig beklämd i hjärtat. Låt oss gå tillbaka den stora gatan genom staden. Där få vi utanför nästan hvarje butik se de mera »moderata» tiggarna, de halta, lytta och blinda m. fl., hvar och en med sin uppfinning för att draga till sig uppmärksamheten, alla trasiga och orenliga öfver all beskrifning. Somliga gråta, andra skratta och uppläsa lustiga teaterstycken, andra åter tuta i bambulurar. Öfverallt hör man deras entoniga sång, ackompanjerad af kastanietternas knäppande takt. Det tjänar till ingenting för butikägarne att afvisa en tiggare. Han kommer att sitta och tåligt vänta en hel dag, om det behöfs, tills han fått sin cash. Samhället är fullkomligt maktlöst gent emot tiggarne, som också aktas mindre än djur.

Tiggareyrket lär ej vara så dåligt sommartiden, då marknaderna pågå och man kan få »hem i hvar buske». Men fram på vintern lida tiggarne förfärligt. Går man utom staden tidigt en vintermorgon, kan man få se dem komma ut från templen, där de logerat, halfstela af köld, ofta med sina trasor fastbundna på kroppen med snören, och lerskålen, som de tigga »mien» uti, vanligen hvälfd upp och ned på hufvudet i stället för hatt, tills de komma in till staden.

När aftonen kommer, ser man dem lika frusna tågande ut ur statsportarna med hvad de lyckats tigga sig till af opium, »mien» och bröd och med en knippa kvistar på ryggen för att i templet värma sin mat och sina frusna lemmar. Intet vänligt natthärberge med bad, en varm säng, desinficering af kläderna och frukost för några öre inbjuder den kinesiske »luffaren», när mörkret inbryter och nattkylan isar genom märg och ben. Nej, på några riskvistar på templets golf försöker han kämpa mot kölden, och går han under, så — hvad mer, ingen människa bryr sig därom, blott den döda kroppen blir bortskaffad.

Hvad säger du nu om denna tafla från hedendomen, som du betraktat? Tycker du ej, att du har stora skäl att tacka Herren Gud för förmånen att vara född i ett kristet land, där den kristliga barmhärtigheten sörjer för att äfven den arma mötes af en hjälpsam hand och får ett skydd på sin ålderdom, och där Guds ord ständigt predikas, förkunnande för den fattige och betryckte om den härlighet, som återstår för Guds folk hos Gud, där ingen skillnad är mellan fattig och rik.

Då du under julhögtiden i ditt trefliga hem fröjdas öfver att Jesus kom hit ned för att sprida »frid på jorden», så tänk på huru många, som aldrig ännu hört därom, och låt hvad du nu sett mana dig att göra hvad du kan att sprida ljuset och skingra hedendomens mörker, som ännu betäcker detta land.

---

* Denna uppsats var ämnad för julnumnet, men måtte stå öfver på grund af bristande utrymme. Not af red.

Kina.

Ytterst i öster, begränsadt af svallande haf,
Indiens berg och af Sandhafvets folktomma öken,
ståndar ett rike, det — vacklande hän mot sin graf —
bäres af anor, som svinna i seklernas töcken.

Tusende släkten ha födts där och lefvat och dött,
hundrade ätter ha kommit, regerat och svunnit,
Riken ha stigit och fallit, växt upp och förblödt;
Kina har sett det, men själft ej förintelse funnit.

Tänkare många och vise och store dess barn,
krigare äfven, uppfinnare, statsmän dess söner;
djäfvulen fångat dem alla i snärjande garn,
ledt dem att rikta till rymd och till jord sina böner.

Solen och månen tillika med himmelens här,
fädernas andar och forntidens vise och gode,
älfvor och drakar och vidunder tillbedjas där:
gudar i mångfald, som om man på Pantheon stode.

Lekmän och lärde, ja höga och låga och kvinna och man,
styrde och styrande, alla med blindhet han slagit.
Draken, den gamle, dem villiga tjänare fann,
så till sitt vapen de bilden af draken ock tagit.

Där draken härskar
i dyster storhet
ej frid, ej frihet
att ernå finns;
blott bleka döden
syns bjuda något
för framtidsblicken
att fästas på.
Dock är det icke
den kristnes längtan
att »hemma» vara
hos Herranom:
Tillintetgörelsens
tystnad trälen
med fåfäng fasa
förbidar där,
ty efter tiden
blott tron kan skåda
en öppen himmel,
ett hem hos Gud.

Och synes det för Kinas folk
på andra sidan dödens dal
blott föga till att söka,
så — låt mig vara deras tolk! —
Finns det bland jordelifvets kval
blott föga fröjd att öka.

Se opium, polygami,
se lögn och stöld, förtryck och våld,
se hat och hämnd tillika,
se grymheter och slafveri,
se mördadt barn, se kvinna såld
bland fattiga och rika.

Ej Buddha, ej Konfucius,
ej himmel, afgud eller man
förmår den bördan lätta.
Blott evangelii klara ljus
frid, fröjd och frihet bringa kan;
så **kom** *och* **gif** *dem detta.*

Carl Blom.

En färd på Yangtsekiang.

Af *Dr Guinness.* *)

Dagboksanteckningar under en resa i Kina våren 1897.

I dag den 28 april ånga vi upp för Yangtsekiang, ej långt från dess mynning. Himlen är klart blå med en skiftning i grått mot horisonten. Det är behaglig svalka i den friska bris, som blåser öfver floden, hvilken här är tio eng. mil bred. Vattnet brusar och skummar mot ångarens förstäf, när den skär sig väg mot strömmen, västerut. Den strand vi följa är här, i närheten af flodens utlopp, låg och grönskande, den andra stranden aftecknar sig mot himlen såsom en grå rand med svaga konturer af berg. Dussintals små båtar äro inom synhåll. Främre delen af ångaren är afsedd för kineserna, och vi räkna oss bland dem, iklädda våra kinesiska dräkter. Ehuru till trängsel fylld, är denna afdelning luftigare och bekvämare än jag väntat. Några vackra blommande växter pryda salongen, hvars fönster erbjuda utsikt öfver floden i hela dess bredd. Min hytt är rymlig, hvitmålad, med ett fönster, som släpper in rikligt med luft och ljus. När jag sitter därnere och läser, hör jag mina kinesiska grannar samtala, men som jag ej förstår deras språk, störa de mig ej. En kanariefågel i bur, i den närgränsande salongen, öfverröstar dem emellanåt med sina glada drillar och påminner mig om att Guds godhet omgifver oss äfven här i det fjärran landet.

Den 29 april. I går afton passerade vi staden Chinkiang på flodens södra strand, och i morse den gamla staden Nanking. Hela denna trakt är utomordentligt vacker. Floden är på somliga ställen lika bred som sjön Como. I fjärran synas blånande berg, närmare grönskande höjder med skiftningar i brunt, och närmast resa sig bland risfälten branta klippor. Oräkneliga' båtar och segelfartyg synas på floden, taflan är full af lif och rörelse. Jag skrif-

* Föreståndare för en missionsskola i London.

ver på däck, omgifven af en mängd kineser, som åskåda mitt förehafvande, så olikt deras sätt att forma sina komplicerade skriftecken. En annan grupp är samlad omkring d:r Howard Taylor, som är sysselsatt med sin korrespondens, och min dotter har tagit plats i en mandarinstol för att vara skyddad för morgonvinden, när hon skrifver hem.

Detta är således Kina, som ligger framför mig: allt större och större vidder af detta land öppna sig för ögat. Vi lämnade Shanghai den 27 på aftonen och hafva ännu icke lämnat Kiangsu, den smalaste af Kinas provinser. Vi hafva 600 eng. mil till Hankow, och när vi äro där, hafva vi endast tillryggalagt en fjärdedel af floden, räknadt från mynningen till dess källor.

Den 30 april kommo vi till Wu-hu. Staden är stor och vackert belägen. Det var kärt att få se missionsstationen på afstånd och få träffa några af missionärerna, hvilka kommo ombord jämte Ts'uen-ling, en infödd kristen, som rest tvärs öfver Kina i sällskap med vår gamle vän McCarthy.

Vi kommo i morse in i den bergiga provinsen Kiangsi. Vid vår gemensamma bibelläsning på däck måste vi emellanåt lyfta blicken för att beundra den härliga omgifningen.

Yangtsekiang påminner här om Rhen. Den ena bergskedjan höjer sig bakom den andra, och djärfva klippor resa sig rätt upp från flodens strand eller ur dess midt. För att återgifva färgskiftningarna skulle fordras en målares pensel. Inom denna vidsträckta provins har C. I. M. en kedja af stationer, särskildt omkring Poyangsjön. Österut stå de flesta under ledning af europeiska systrar, biträdda af infödda lärare. Nödvändigheten att här anförtro så mycket af det evangeliska arbetet åt infödda kristna har utvecklat deras förmåga och ökat deras hängifvenhet på ett anmärkningsvärdt sätt. Med god vind kan man i en kinesisk junk på Poyangsjön tillryggalägga längsta afståndet från norr till söder på en eller två dagar, men i dåligt väder kan resan taga t. o. m. fjorton dagar. En klippig ö med en pagod ligger i det jämförelsevis smala norra utloppet. De omgifvande bergen påminna om Schweiz. Några mil från Poyangsjön ligger Kinkiang, en af de 30 eller 40 frihamnarna i Kina. En stor del af denna stad närmast floden är, liksom vid de andra frihamnarna, under engelsk styrelse. C. I. M. har här sitt hufvudkvarter för provinsen.

Den 1 maj. Vi anlände på morgonen till Hankow och skyndade genast till C. I. M:s missionshem, en luftig, behaglig byggnad. Jag har blifvit mycket öfverraskad af det europeiska intryck man får af de fria hamnstäderna längs floden. Här liksom i Shanghai är en stor del af staden upplåten för engelsmän och står under brittiska flaggans skydd. Flera vackra, engelska och ryska minbåtar ligga förankrade på floden. Gatorna äro breda, planterade med träd och husen byggda i europeisk stil. Vid somliga gator ligga stora förrådshus för te och fabriksbyggnader, och vid andra banker och de förmögna handelsmännens bostäder. Vinstbegäret i Kina har beredt väg för evangelium. Handelsmannen har gått före missionären för att bereda inträde uti detta tillstängda land.

Söndagen den 2 maj hörde vi d:r John *) i sin kyrka predika på kinesiska för en stor, uppmärksam åhörareskara. Sången var ganska god, en infödd spelade orgeln. Följande dag fick jag tala till de samlade missionärerna. Till detta möte rodde vi i en liten båt öfver floden till Wuchang på södra stranden. Tre städer ligga tätt tillsammans med en befolkning af tillsammans en million. I Wuchang liksom på andra betydande platser i Kina har romersk katolska missionen intagit en framstående ställning. Katolska kyrkans plan är att förvärfva landområden och erhålla fast fot genom rikedom och regeringens förmedling. De katolska prästerna hålla de franska konsulerna i ständigt arbete för att ordna kyrkans och de omvändas angelägenheter med mandarinerna på de olika platserna. Kineserna, som hata katolikerna på grund af deras ständiga inblandning i värdsliga angelägenheter, skilja dem bestämdt från protestanterna, hvilka i regel undvika allt dylikt. D:r John sade mig, att han anser att katolska kyrkan skjuter öfver målet i Kina, och omedvetet hjälper protestanterna, därigenom att hon tillförsäkrar alla missionärer regeringens erkännande, men ådrager sig själf samtidigt både regeringens och folkets motvilja genom sitt själfviska och högmodiga uppträdande. Jag kunde ju ej annat än däruti se en Herrens ledning.

Måndag afton återvände vi från Hankow samma väg och anlände den 3 maj till Ganking, hvarest vi välkomnades af ett stort antal af C. I. M:s missionärer, hvilka vistades i språkskolan därstädes för att under d:r Ballers ledning studera kinesiska.

De kära bröderna hade utbedt sig mycken välsignelse för vår vistelse i Ganking och voro beredda på ett stort antal möten, hvilka vi också fingo hålla. Vi hade stor glädje af samvaron med dem och lämnade d:r Whitfield Guinness * i skolan för att börja sina studier af kinesiska språket, under det vi fortsatte återresan till Shanghai för att hinna ned till söndagens möten.

Lördagen den 8 maj voro vi åter i Shanghai efter att på tio dagar hafva färdats 1,200 eng. mil på den stora Yangtsekiangfloden.

Den första kvinnliga läkare i Kina är Hu King Eng, som efter sju års träget arbete i Amerika tagit sin doktorsgrad och nu är läkare vid ett sjukhus i Foochow. En kines förde sin gamla blinda mor på en af de i Kina brukliga skottkärrorna, 1,000 eng. mil till Hu King Eng, för att hon skulle opereras för starr; operationen lyckades, och den gamla återfick synen.

Till missionsvännerna.

Vi bedja få fästa Eder uppmärksamhet på tacksägelse- och böneämnena för den 14 mars, hvilka återfinnas härnedan. I vår kära bibel finnas så många uppmuntringar till bön och löften om bönhörelse, och det är ju en så stor nåd att i bönen få deltaga i arbetet; på det sättet kunna ju alla vara med och främja evangelii verk i världen.

---

* Doktor Griffith John, som arbetat i Kina i 40 år, i förening med Londonmissionen.

* En son till d:r Guinness, hvilken gått ut som läkaremissionär till Kina.

Våra älskade arbetare ute på fältet och vi härhemma, alla törsta vi efter den rikaste välsignelse öfver verksamheten. Att den må varda gifven af vår käre himmelske Fader vilja säkert många missionsvänner bedja om. På gemensam bön följa gemensamma välsignelser och i missionsarbetet utgör bönen den största kraften.

Bedjen alltså!

Men då vi bedja Herren om ny välsignelse, så låtom oss icke heller glömma att tacka honom för den godhet och nåd vi mottagit. Vi hafva så mycket att tacka för, ty under det gångna året har Herren låtit sin särskilda välsignelse följa arbetet på missionsfältet, hvarom våra kära syskons bref så ofta burit vittnesbörd.

* * *

Enligt meddelande i februarinumret af denna tidning hoppas vi få sända våra kära missionärer en jullåda i början af maj — den sändes så tidigt, för att den säkert skall hinna fram till julen. De vänner, som önska glädja våra syskon med några gåfvor, torde därför insända dem till den angifna tiden. För att ingen förväxling må äga rum vid ompackning eller förtullning, ombedjas gifvarna att skrifva missionärens namn, för hvilken gåfvan är ämnad, på en adresslapp, som fastsys på hvarje sak. I så fall behöfva ej sakerna slås in i särskilda paket till hvarje missionär, utan gåfvor till flera missionärer kunna läggas i samma paket. Ompackning måste i alla händelser äga rum här, då sakerna nedläggas i lådor. Dessutom ville vi bedja om en innehållsförteckning med gifvarens namn och adress.

Skulle så vara, att någon missionsvän känner sig af Herren manad att gifva någon gåfva, men ej känner någon af missionärerna personligen och fördenskull ej är fullt viss om, till hvilken af dem han skall sända gåfvan, vore vi tacksamma, om bestämmandet lämnades åt kommittéen. Upplysningsvis må nämnas, att ylleunderkläder alltid äro mycket välkomna. Broder Axel Hahne har flera gånger enträget bedt om dragspel. Han har visserligen fått ett men önskar flera sådana. Kineserna tycka mycket om dragspel, och vid gatupredikan äro dessa en ganska god hjälp för sångens ledning. De infödde medhjälparna fråga br. Hahne ofta, om ej dragspelen snart komma.

I majnumret af »Sinims Land» för 1897 var införd en notis om önskvärdheten af att ett bibliotek med god litteratur, förutom andligt uppbygglig äfven allmännyttig och vetenskaplig, måtte bildas för missionärerna på fältet. Betydelsen af ett sådant bibliotek kan hvar och en lätt inse, som söker att sätta sig in uti hvad det vill säga att under åratal vara skild från hemlandet och omgifven af hedendom på alla sidor. Ännu hafva emellertid blott få böcker för detta ändamål blifvit insända. Vi bedja därför att få anbefalla äfven denna sak åt missionsvännernas förböner och intresse. Det vore vår mening att på samma gång som jullådorna afgå få sända åtminstone en liten början till det blifvande biblioteket.

Tacksägelse- och böneämnen för den 14 mars 1898.

Svenska Missionens i Kina allmänna bönedag.

Lofvad vare Herren dag för dag!
Han bär våra bördor, Gud är vår hjälp.
Ps. 68: 20.

Den dag jag ropade svarade du mig, du ingaf mig mod, och min själ fick kraft. Ps 138: 3.

Ämnen för tacksägelse:

a) *I hemarbetet för:*

af Herren beredd väg för systrarna Engström, Svensson, Ramsten, Fogelklou och Sjöberg samt för broder Stålhammar att utgå till Kina;
de nya medarbetare Herren uppväckt;
ombudens kärleksfulla medverkan;
missionsvännernas fortsatta intresse samt
de medel Herren gifvit till arbetets underhåll.

b) *På missionsfältet för:*

andens enhet och kärlek, hvari missionärerna blifvit bevarade;
Herrens ledning och hjälp i tider af trångmål;
det goda hälsotillstånd, som öfver hufvud rådt bland syskonen;
välsignelse öfver arbetet på stationerna och i distrikten;
de nya dörrar, som öppnats för evangelium:
de nydöpta i Üin-ch'eng, Hai-cheo och Tong-cheo-fu;
framgångarna i skolarbetet;
hus i Han-ch'eng;
en gåfva af £ 100 till huset i Tong-cheo-fu från en nyligen afliden broder i England, mr Morton;
de infödda trohet och hjälp.

Gån in i hans portar med tacksägelse och i hans gårdar med lof! Prisen honom, välsignen hans namn. Ty god är Herren, evig är hans nåd, från släkte till släkte hans trofasthet. Ps. 100: 4, 5.

Ämnen för bön:

a) *I hemarbetet för:*

kommittéen och ombuden, att deras verksamhet för missionen i allt måtte ledas efter Guds vilja;
lämpliga af Herrens Ande skickliggjorda missionsarbetare samt
behöfliga medel för verksamhetens underhåll och utvidgande.

b) *På missionsfältet för:*

missionärerna, att de måtte bevaras vid hälsa och de svaga stärkas;
arbetet för stationerna, såsom predikoverksamhet, församlingsvård, skolverksamhet, husbesök, traktatspridning och arbete bland de sjuka, bibelklasser, bibelkurser m. m.;
de infödda medhjälparna;
sökarna i evangelium samt
missionärerna och de infödda kristna, att de måtte i rikare och rikare mått uppfyllas med Herrens Ande.

Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen. Ty hvarest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem. Matt. 18: 19, 20.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.